

ภาษีอากร

(ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีธุรกิจเฉพาะ)

ดร. เพ็ญวิภา ลอยกุลนันท์
ผู้พิพากษาศาลชั้นต้น
ประจำกองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา

การแบ่งประเภทภาษี

ภาษีทางตรง

- ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา
- ภาษีเงินได้นิติบุคคล
- ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง
- ภาษีป้าย

ภาษีทางอ้อม

- ภาษีมูลค่าเพิ่ม
- ภาษีธุรกิจเฉพาะ
- ภาษีศุลกากร
- ภาษีสรรพสามิต

การจำแนกตามหลักการรับภาระภาษีอากร

- (1) **ภาษีทางตรง** หมายถึง ภาษีที่ผู้เสียภาษีต้องแบกรับภาระภาษีไว้เอง ผู้เสียภาษีไม่สามารถผลักภาระภาษีให้ผู้อื่นได้ ได้แก่ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีทรัพย์สิน
- (2) **ภาษีทางอ้อม** หมายถึง ภาษีที่รัฐเก็บจากการบริโภค โดยผู้เสียภาษีไม่จำเป็นต้องแบกรับภาระภาษีไว้เอง ผู้เสียภาษีสามารถผลักภาระภาษีให้ผู้บริโภคได้ ได้แก่ ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะ ภาษีกาหรนำเข้า ภาษีกาหรส่งออก ภาษีสรรพสามิต

- ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา
- ภาษีเงินได้นิติบุคคล

- ภาษีมูลค่าเพิ่ม
- ภาษีธุรกิจเฉพาะ

- ภาษีศุลกากร
- ภาษีสรรพสามิต
- ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง
- ภาษีป้าย

ฐานภาษีที่รัฐใช้อ้างอิงในการจัดเก็บภาษี

เงินได้

(รายได้/กำไร)

ทรัพย์สิน

(ที่ดิน/มรดก)

บริโภค

(สินค้า/
บริการ)

การจำแนกตามฐานภาษี

(1) ฐานรายได้ ภาษีที่เรียกเก็บจากฐานรายได้ ได้แก่ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีเงินได้นิติบุคคล และภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(2) ฐานการบริโภค เป็นการนำค่าใช้จ่ายในการบริโภคสินค้าหรือการให้บริการเป็นฐานในการเรียกเก็บภาษีอากร ได้แก่ ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะ ภาษีสรรพสามิต ภาษีศุลกากร เป็นต้น

การจำแนกตามฐานภาษี

- (3) ฐานความมั่งคั่ง หรือการถือครองทรัพย์สิน ได้แก่ การจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินที่ถือครองตามประเภทหรือมูลค่าของทรัพย์สิน เช่น ภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีมรดก
- (4) ฐานอื่นๆ เช่น สิทธิพิเศษในการประกอบการ ได้แก่ ค่าภาคหลวง อากรังนกอีแอ่น,

วิธีตอบคำถามข้อสอบวิชาภาษีอากรในระดับเนติบัณฑิต

• รู้ความแตกต่างระหว่างภาษีเงินได้ กับ ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีธุรกิจเฉพาะ

- ตอบให้ตรงประเด็น
- ตอบแบบมีหลักกฎหมาย
- ตอบโดยใช้ถ้อยคำในกฎหมาย
- ศึกษาวิธีการตอบในข้อสอบเก่า
- เลี่ยงการตอบเกินหรือตอบที่ไม่ได้ถาม

**โครงสร้าง
ของ
ภาษีอากร**

- (1) ผู้มีหน้าที่เสียภาษี
- (2) ความรับผิดชอบในการเสียภาษี (Tax Point)
- (3) ฐานภาษี (Tax Base)
- (4) อัตราภาษี (Tax Rate)
- (5) วิธีการชำระภาษี
- (6) วิธีการจัดซื้อโต้แย้งในข้อพิพาท
- (7) บทลงโทษ

• ภาษีเงินได้

- หลักแหล่งเงินได้ - หลักถิ่นที่อยู่
- ประเภทเงินได้
- คนที่มีหน้าที่เสียภาษี

• ภาษีมูลค่าเพิ่ม

- ประกอบกิจการในราชอาณาจักร
- ซื้อขายสินค้า - ให้บริการ - นำเข้า
- ผู้ประกอบการ - ในทางธุรกิจหรือวิชาชีพ

•ภาษีเงินได้

- เกณฑ์เงินสด – เกณฑ์
สิทธิ

•ภาษีมูลค่าเพิ่ม

- Tax point** ความรับ
ผิดเกิดตอนไหน
- Tax Base** ฐานราคา
เท่าไร
- **Tax Rate** อัตราภาษี
 - ร้อยละ 7
 - ร้อยละ 0
 - ยกเว้นภาษี

ภาษีมูลค่าเพิ่ม

ภาษีมูลค่าเพิ่ม (Value added tax) ม.77-ม.90/5

ภาษีมูลค่าเพิ่ม เป็นภาษีตาม ป.รัชฎากร ถือว่าเป็นภาษีทางอ้อมที่จัดเก็บจากฐานผู้บริโภค คือเป็นภาษีที่จัดเก็บจากการขายสินค้าและการให้บริการ

ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ได้แก่ ผู้ขายสินค้าและผู้ให้บริการในทางธุรกิจหรือวิชาชีพในราชอาณาจักร รวมถึงผู้นำเข้าสินค้า

หลักการสำคัญของกฎหมายเรื่องภาษีมูลค่าเพิ่ม

- ใครมีหน้าที่เสียภาษี
- กิจการอะไรที่ต้องเสียภาษี
- เป็นธุรกิจหรือวิชาชีพหรือไม่
- ประกอบกิจการในประเทศไทยหรือไม่
- ถ้าเข้าองค์ประกอบข้างต้นแล้ว
 - เสียภาษีจากฐานราคาไหน (Tax Base)
 - ความรับผิดชอบในการเสียภาษีเกิดขึ้นเมื่อไร (Tax Point)
 - ถ้าต้องเสียภาษี เสียอัตราภาษีเท่าไร (Tax Rate)

ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม

แบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ผู้ประกอบการ (ม.82)
2. ผู้นำเข้า (ม.82)
3. ผู้ที่กฎหมายกำหนดให้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นกรณีพิเศษ (ม. 82/1)

1. ผู้ประกอบการ (ม.77/1 (5)) มีองค์ประกอบคือ

เป็นบุคคล ม.77/1(1) ซึ่งหมายความว่า

- บุคคลธรรมดา ม.77/1 (2)
- คณะบุคคลที่ไม่ใช่นิติบุคคล ม.77/1 (3) หรือ
- นิติบุคคล ม.77/1(4)

ขายสินค้าหรือให้บริการในทางธุรกิจหรือวิชาชีพ

ในราชอาณาจักร

ขายสินค้าหรือให้บริการ
ในทางธุรกิจหรือวิชาชีพ
ในราชอาณาจักร

ขายสินค้าหรือให้บริการ

มาตรา 77/1 (9)

“**สินค้า**” หมายความว่า **ทรัพย์สินที่มีรูปร่างและไม่มีรูปร่าง** อาจมีราคาและถือเอาได้ ไม่ว่าจะมิใช่เพื่อขาย เพื่อใช้ หรือเพื่อการใด ๆ และให้หมายความรวมถึง **สิ่งของทุกชนิดที่นำเข้า**

มาตรา 77/1(8)

“**ขาย**” หมายความว่า **จำหน่าย จ่าย โอนสินค้า** ไม่ว่าจะมิใช่ประโยชน์หรือค่าตอบแทนหรือไม่ และ**ยังหมายถึง** **การที่สินค้าถูกเปลี่ยนมือจากผู้หนึ่งไปยังอีกผู้หนึ่งด้วย**

- การแถมสินค้า
- การแจกสินค้า หรือให้สินค้าเป็นรางวัล
- การให้ทดลองใช้สินค้า

มาตรา 77/1 (8)

นอกจากนี้แล้ว“ขาย”ยังให้หมายความรวมถึง

- (ก) สัญญาให้เช่าซื้อ สัญญาซื้อขายผ่อนชำระที่กรรมสิทธิ์ในสินค้ายังไม่โอนไปยังผู้ซื้อเมื่อได้ส่งมอบสินค้าให้ผู้ซื้อแล้ว
- (ข) ส่งมอบสินค้าให้ตัวแทนเพื่อขาย
- (ค) ส่งสินค้าออกนอกราชอาณาจักร
- (ง) นำสินค้าไปใช้ไม่ว่ากรณีใด ๆ เว้นแต่การนำสินค้าไปใช้เพื่อการประกอบกิจการของตนเองโดยตรง
- (จ) มีสินค้าขาดจากรายงานสินค้าและวัตถุดิบ
- (ฉ) มีสินค้าคงเหลือที่ผู้ประกอบการมีไว้ในกิจการประกอบกิจการ ณ วันเลิกประกอบกิจการ
- (ช) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เช่น กรณีเพิกถอนทะเบียน และมีสินค้าคงเหลือ ณ วันที่ได้รับแจ้งการเพิกถอน ให้ถือเป็นการขาย

นำสินค้าไปใช้ ตาม ม. 77/1(8)(ง)

หลักการ

การนำสินค้าไปใช้ไม่ว่าประการใด ๆ ถือเป็นการขายสินค้า ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม

ข้อยกเว้น

เว้นแต่ เป็นการนำสินค้าไปใช้ในกิจการของตนเองโดยตรง และต้องเป็นการใช้ในกิจการที่ต้องอยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มด้วย (ตามประกาศอธิบดีฯ เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 1) ลว. 25 ธ.ค. 2534)

ตัวอย่าง

บริษัท ข. ประกอบกิจการขายไม้ (Vat) และมีโรงงานผลิตเฟอร์นิเจอร์ (Vat) นำไม้ที่ตัวเองขายไปผลิตเฟอร์นิเจอร์ขายให้ลูกค้า

ตัวอย่าง

บริษัท ข. ประกอบกิจการขายไม้ (Vat) และมีโรงงานผลิตเฟอร์นิเจอร์ นำไม้ที่ตัวเองขายไปใช้ซ่อมบ้านกรรมการผู้จัดการบริษัท (??)

กรณีนำสินค้าไปใช้ในกิจการอื่นของตนที่ไม่ต้องเสีย vat

บริษัท C ประกอบกิจการผลิตกระเบื้องหลังคา (VAT) และยังประกอบกิจการสร้างบ้านจัดสรรขาย (Non-VAT) บริษัทได้นำกระเบื้องหลังคาไปใช้ในการก่อสร้างบ้านจัดสรรขาย

มาตรา 77/1 (10)

“บริการ” หมายความว่า การกระทำใด ๆ อันอาจหาประโยชน์อันมีมูลค่า ซึ่งมีใช่เป็นการขายสินค้า และหมายความรวมถึงการใช้บริการของตนเอง

- คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๒๘๗๓/๒๕๕๘
 - รับจ้างยัดรถยนต์ ถือเป็นบริการ
- คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๖๑๒/๒๕๖๑
 - รับจ้างไล้ผู้เช่าออก ถือเป็นบริการ
- คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๐๔/๒๕๖๑
 - เงินสนับสนุนเพื่อทำการประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์สินค้า ไม่ใช่บริการ
- คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๖๕๙/๒๕๖๑
 - เงินจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการขายของบริษัท ต. เอง ไม่ใช่ค่าจ้างหรือค่าตอบแทนการให้บริการโฆษณาโดยเจตกัแต่อย่างใด

การใช้บริการของตนเอง ม. 77/1 (10)(ก)

หลักการ

การใช้บริการของตนเองไม่ว่าด้วยประการใด ๆ ก็ถือเป็นการให้บริการด้วย และต้องเสีย vat

ข้อยกเว้น

เว้นแต่ เป็นการนำบริการนั้นไป**ใช้ในกิจการของตนเองโดยตรง** และต้องเป็นการ**ใช้ในกิจการที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มด้วย** (ตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 2) ลว.

ตัวอย่าง

- บริษัท ม เปิดให้บริการร้านอาหาร (vat?) เลี้ยงต้อนรับลูกค้าโดยให้รับประทานในร้านอาหารของบริษัท
- บริษัท ค. ประกอบกิจการค้าส่ง (VAT?) และประกอบกิจการขนส่งในราชอาณาจักรด้วย (Non-VAT?) ต่อมาปรากฏว่ารถบรรทุกที่ใช้ในกิจการขนส่งชำรุด บริษัทจึงนำรถบรรทุกเข้าซ่อมในคู่ของบริษัท

บทบัญญัติใหม่ตามประมวลรัษฎากร
แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับ
ที่ 53) พ.ศ. 2564 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2564

มาตรา 77/1 (10/1)

“บริการทางอิเล็กทรอนิกส์”

หมายความว่า บริการซึ่งรวมถึงทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่างที่ส่งมอบโดยผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตหรือเครือข่ายทางอิเล็กทรอนิกส์อื่นใด ซึ่งลักษณะของบริการเป็นไปโดยอัตโนมัติในสาระสำคัญ โดยบริการดังกล่าวไม่สามารถกระทำได้หากปราศจากเทคโนโลยีสารสนเทศ

มาตรา 77/1 (10/2)

“อิเล็กทรอนิกส์แพลตฟอร์ม”

หมายความว่า ตลาด ช่องทาง หรือกระบวนการอื่นใดที่ให้บริการหลายรายใช้ในการให้บริการทางอิเล็กทรอนิกส์แก่ผู้รับบริการ

**ต้องเป็นการประกอบกิจการ
ในราชอาณาจักร**

หลักเกณฑ์ที่รัฐใช้เก็บภาษีเงินได้ตามประมวลรัษฎากร

หลักถิ่นที่อยู่

หลักแหล่งเงินได้

บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้น**ตามกฎหมายไทย**

ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) มีสาขาอยู่ในประเทศ 100 สาขา และมีสาขาอยู่ในต่างประเทศ 10 สาขา

ภาระภาษีเงินได้นิติบุคคล?

- จะต้องนำกำไรสุทธิทั้งหมดทั้งของสาขาในประเทศและสาขาในต่างประเทศมารวมคำนวณเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล (มาตรา ๖๕ มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง)

ภาระภาษีมูลค่าเพิ่ม

- ต้องเป็นการประกอบกิจการในราชอาณาจักรเท่านั้น (มาตรา ๗๗/๒)

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

- ใช้หลักถิ่นที่อยู่ (ม.๕๑ วรรคสอง และ วรรคสาม) และ
- หลักแหล่งเงินได้ (ม.๕๑ วรรคหนึ่ง)

ภาษีเงินได้นิติบุคคล

- ถ้าเป็นบริษัทที่ตั้งขึ้นตาม กม.ไทย ใช้หลักถิ่นที่อยู่ (ม.๖๖ วรรคหนึ่ง)
- ถ้าเป็นบริษัท ตปท. ใช้หลักแหล่งเงินได้ (ม.๖๖ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง ม.๗๐ ม.๗๖ ทวิ)

ตัวอย่าง

ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) เป็นบริษัทที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทยต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลตามหลักถิ่นที่อยู่ โดยเสียภาษีจากเงินได้ที่เกิดขึ้นทั่วโลก (WorldWide Income) และเป็นการเสียภาษีตามหลักการเกิดเงินได้ (Arising Basis) คือ เมื่อมีเงินได้เกิดขึ้นแล้ว ต้องเสียภาษี โดยไม่คำนึงว่าจะนำหรือโอนเงินได้นั้นเข้ามาในประเทศไทยหรือไม่

ผู้มีหน้าที่เสียภาษีในภาษีเงินได้นิติบุคคล

บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ

- (ก) เข้ามาทำกิจการในประเทศไทย (มาตรา 66 วรรคแรก)
 - (ข) กระทำกิจการในที่อื่น ๆ รวมทั้งในประเทศไทย (มาตรา 66 วรรคสอง)
 - (ค) กระทำกิจการในที่อื่น ๆ รวมทั้งในประเทศไทย และกิจการที่กระทำนั้นเป็นกิจการขนส่งระหว่างประเทศ (มาตรา 67)

ผู้มีหน้าที่เสียภาษีในภาษีเงินได้นิติบุคคล

- (ง) มิได้ประกอบกิจการในประเทศไทย แต่ได้รับเงินได้พึงประเมินตาม มาตรา 40(2)(3)(4)(5) หรือ (6) ที่จ่ายจากหรือในประเทศไทย (มาตรา 70)
- (จ) มิได้เข้ามาประกอบกิจการในประเทศไทยโดยตรง หากแต่มีลูกจ้าง หรือผู้ทำการแทน หรือผู้มาทำการติดต่อ ในการประกอบกิจการในไทย ซึ่งเป็นเหตุให้ได้รับเงินได้หรือผลกำไรในไทย (มาตรา 76ทวิ)

คำถาม (ภาวะภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและ
ภาษีมูลค่าเพิ่ม??)

นาย ก. ประกอบอาชีพอิสระ อยู่ในประเทศไทยตั้งแต่
เดือนมกราคมถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๖๔ ในปี ๒๕๖๔ นาย
ก. มีเงินได้จากการให้บริการรับซ่อมเครื่องจักรในประเทศไทย
๒๐๐,๐๐๐ บาท และ เงินได้จากการให้บริการรับซ่อม
เครื่องจักรในประเทศบราซิลอีก ๓๐๐,๐๐๐ บาท

ต่างกับภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ตาม ประมวลรัษฎากร
มาตรา ๔๑ ว.สอง ที่ใช้หลักการนำหรือโอนเงินได้ (Remittance Basis)
คือ ถ้าผู้มีเงินได้เป็นบุคคลธรรมดาและเป็นผู้อยู่ในประเทศไทย
แต่มีเงินได้ที่เกิดขึ้นนอกประเทศ จะต้องเสียภาษีก็ต่อเมื่อมีการนำ
หรือโอนเงินได้นั้นเข้ามาในประเทศไทย

ต้องเป็นการประกอบกิจการ ในราชอาณาจักร

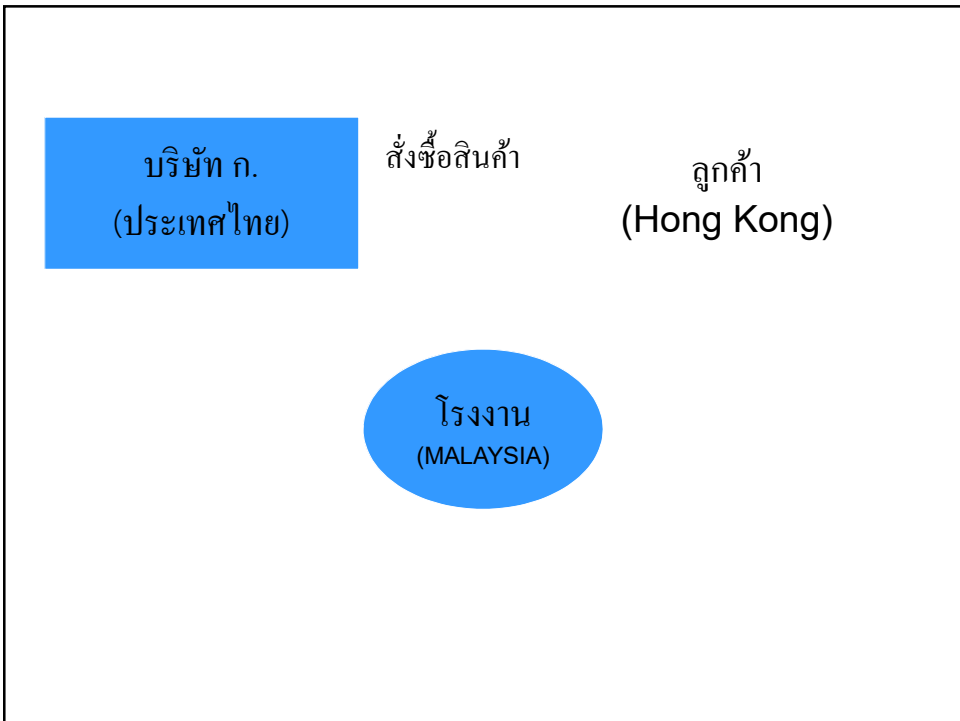
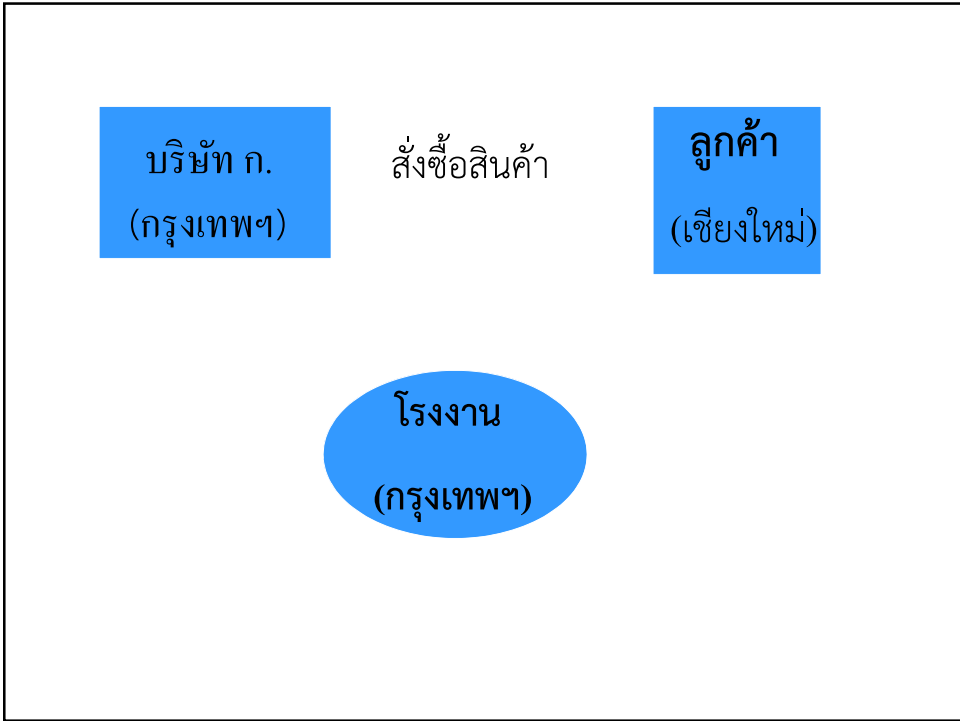
ขายสินค้า

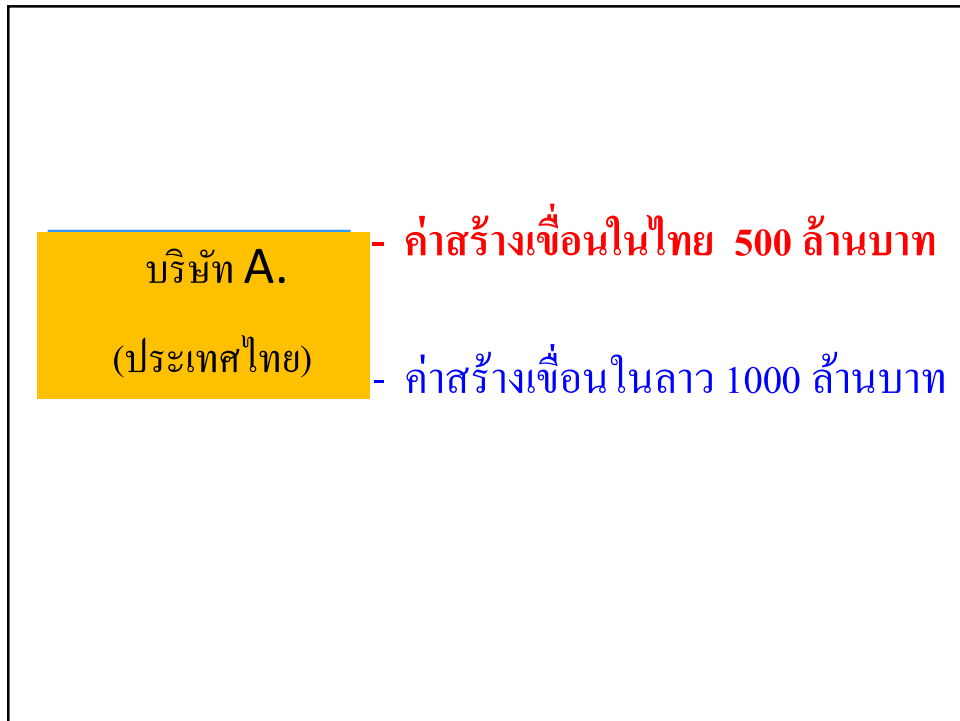
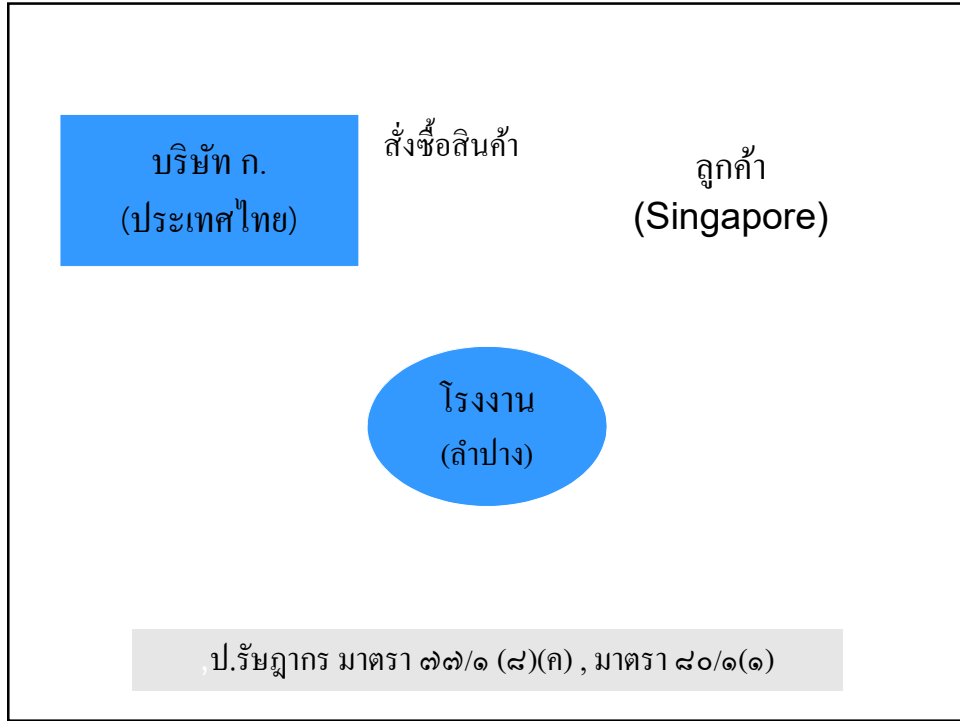
- ขายสินค้าจากในประเทศอย่างเดียว
- ขายสินค้าจากต่างประเทศอย่างเดียว
- ขายโดยส่งสินค้าจากไทยไปให้ผู้ขายในต่างประเทศ
- ขายโดยนำสินค้าจากต่างประเทศเข้ามาในไทย

คำถามคือ

มีประเทศไทยเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยหรือไม่ และสินค้าปลายทาง
อยู่ที่ประเทศใด

ป.รัชฎากร มาตรา ๗๗/๒

บริการ (ทำ - ใช้)

- ทำใน ใช้ใน
- ทำนอก ใช้นอก
- ทำนอก – ใช้ใน
- ทำใน – ใช้นอก

คำถาม

อย่างไรถือว่าเป็นการให้บริการในราชอาณาจักร

การให้บริการในราชอาณาจักร

นอกจากจะหมายถึงการให้บริการและมีการใช้บริการในราชอาณาจักร
แล้ว กฎหมายยังกำหนดให้หมายความรวมถึง

ทำในราชอาณาจักร โดยไม่คำนึงว่าการใช้
บริการนั้นจะอยู่ในต่างประเทศ หรือในราชอาณาจักร (ม.77/2
วรรคสอง) = ทำใน -- ใช้ไหนก็ได้

(2) การให้บริการที่ทำในต่างประเทศ และได้มีการใช้
บริการนั้นในราชอาณาจักรด้วย (ม.77/2 วรรคสาม) = ทำนอก
-- ต้องใช้ในเท่านั้น

บริษัท ก. (รับจ้างออกแบบ
โรงงานไฟฟ้า)

บริษัท A
(สหภาพพม่า)

ทำใน -- ใช้ไหนก็ได้
แต่ถ้าใช้นอก อัตราภาษีจะเป็นร้อยละ 0

12466/2547

บริษัท ฮ. เป็นนิติบุคคลที่จดทะเบียนและมีสำนักงานอยู่ใน
ประเทศญี่ปุ่น ได้ว่าจ้างโจทก์เขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์
โจทก์ทำการผลิตโปรแกรมในประเทศไทย โดยบริษัท ฮ. เป็นผู้
กำหนดรูปแบบและรายละเอียดต่าง ๆ และโจทก์ส่งมอบ
โปรแกรมที่ผลิตให้แก่บริษัท ฮ. แล้ว **ทั้งไม่ปรากฏว่าได้มีการนำ**
โปรแกรมดังกล่าวมาใช้ในประเทศไทย กรณีจึงต้องด้วย
บทบัญญัติตาม ป.รัษฎากร ม.80/1(2) จึงต้องใช้อัตราภาษีร้อย
ละ 0 ในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับยอดขายหรือรายรับ
ของโจทก์ที่ได้รับตามสัญญาดังกล่าว

ทำใน -- ใช้ไหนก็ได้

บริษัท B
(สวีเดน)

ว่าจ้างบริษัท ข ดำรง
ราคาสินค้าเพื่อใช้ในการส่ง
สินค้าไปขายที่ประเทศ
สวีเดน

บริษัท ข
(ประเทศไทย)

ทำใน -- ใช้นอก

บริษัท ก.
(ประเทศไทย)

ส่งเครื่องจักรไปซ่อม
ที่ประเทศญี่ปุ่น แล้ว
นำเครื่องจักรกลับมา
ใช้ที่ประเทศไทย

บริษัท A
(Japan)

ทำนอก -- ใช้นใน

แล้วใครจะเป็นผู้ชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม?

มาตรา 83/1 (6)

... ให้ผู้จ่ายเงินค่าซื้อสินค้าหรือค่าบริการมีหน้าที่นำส่งเงิน
ภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการมีหน้าที่เสียภาษี กรณีดังต่อไปนี้

- (1) ผู้ประกอบการที่อยู่นอกราชอาณาจักรซึ่งได้เข้ามาประกอบกิจการ
ขายสินค้าหรือให้บริการเป็นการชั่วคราว
- (2) ผู้ประกอบการที่ได้ให้บริการในต่างประเทศและได้มีการใช้บริการ
นั้นในราชอาณาจักร

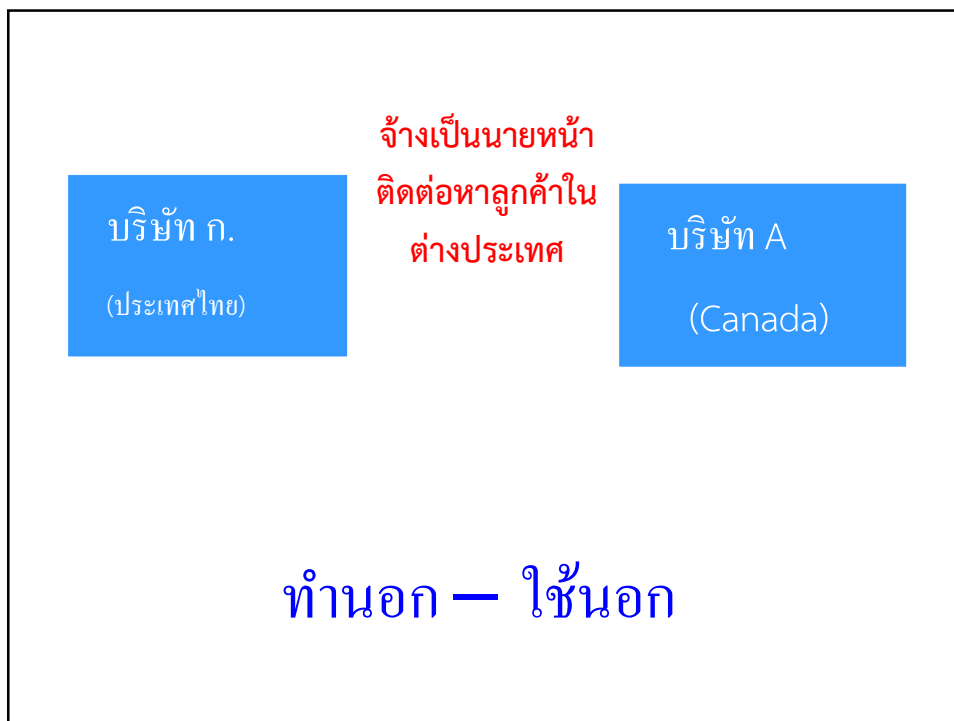
E-Service

ปัญหา

ก่อนปี 2564 การจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากค่าบริการของผู้ให้บริการแพลตฟอร์ม
ดิจิทัลข้ามชาติ เช่น Google Facebook Netflix Airbnb จะมีปัญหาในการ
จัดเก็บเพราะผู้บริโภคมักไม่นำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มอัตราร้อยละ 7 ให้กรมสรรพากร

วิธีการแก้ไข

กฎหมายใหม่จึงบังคับให้ผู้ให้บริการแพลตฟอร์มดิจิทัลข้ามชาติ ต้องจดทะเบียน
ภาษีมูลค่าเพิ่มกับกรมสรรพากร และมีหน้าที่นำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มให้
กรมสรรพากร กรณีที่ผู้บริโภคไม่ใช่ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม

บริการ

ทำใน
ใช้ใน = บริการในราชอาณาจักร ภาษี (ร้อยละ ๗)
ใช้นอก = (ส่งออก)บริการ ภาษี (ร้อยละ ๐)

ทำนอก
ใช้ใน = (นำเข้า)บริการ ภาษี (ร้อยละ ๗)
ใช้นอก = ไม่อยู่ในบังคับเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม

2. ผู้นำเข้า

มาตรา 77/1 (11)

“ผู้นำเข้า”

หมายความว่า ผู้ประกอบการหรือ
บุคคลอื่นซึ่งนำเข้า

3. ผู้ที่กฎหมายกำหนดให้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม เป็นกรณีพิเศษ ม. 82/1

3.1 ในกรณีที่ผู้ประกอบการอยู่นอกราชอาณาจักร ขายสินค้าหรือ
ให้บริการในราชอาณาจักรเป็นปกติธุระ โดยมีตัวแทนอยู่ใน
ราชอาณาจักร ม. 82/1 (1)

ผู้มีหน้าที่เสียภาษีคือ ตัวแทน

3.2 ในกรณีการขายสินค้าหรือให้บริการที่ได้เสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตรา
ร้อยละ 0 ถ้าภายหลังได้มีการ โอนไปให้บุคคลอื่น ม. 82/1 (2) **ผู้มี
หน้าที่เสียภาษีคือ ผู้รับโอนสินค้าหรือบริการ**

3.3 ในกรณีสินค้านำเข้าที่ได้รับยกเว้นอากร (ซึ่งยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มด้วย) ถ้าภายหลังต้องเสียอากรขาเข้า ม. 82/1 (3)

ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มคือ ผู้ที่มีความรับผิดชอบตามกฎหมายศุลกากรฯ และผู้รับโอนสินค้า

3.4 ในกรณีที่มีการควบกิจการเข้าด้วยกัน ม. 82/1 (4)

ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มคือ ผู้ที่ควบเข้ากัน และผู้ประกอบการใหม่

3.5 ในกรณีโอนกิจการ ม. 82/1 (5)

ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มคือ ผู้โอน และ ผู้รับโอน

กิจการที่ไม่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ม. 77/3

1. กิจการที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ (ม.91/2)

เช่น การธนาคาร, ประกันชีวิต, โรงรับจำนำ, การขายอสังหาริมทรัพย์ เป็นทางค้าหรือหากำไร

2. กิจการที่ได้รับยกเว้นภาษีธุรกิจเฉพาะ (ม.91/3)

เช่น กิจการของ รพท., ช.อมสสิน, ช.อาคารสงเคราะห์, บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรม, สหกรณ์ออมทรัพย์, กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ, การเคหะแห่งชาติ, การรับจำนำของกระทรวง ทบวง กรม และราชการส่วนท้องถิ่น

นอกจากนี้แล้ว
ยังมีกิจการที่ได้รับยกเว้น
ภาษีมูลค่าเพิ่มอีกตาม มาตรา
81 มาตรา 81/1

กิจการที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ตาม ม.81

1. การขายสินค้า (ที่ไม่ใช่การส่งออก) และการให้บริการตาม ม.81(1)
2. การนำเข้าสินค้า ตาม ม. 81(2) (ก) (ข) (ค) (ง) (จ) (ฉ)

กิจการที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ตาม ม. 81/1

3. ผู้ประกอบการที่ขายสินค้าหรือให้บริการซึ่งอยู่ใน
บังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม และกิจการดังกล่าวมี
มูลค่าของฐานภาษีไม่เกินฐานภาษี**กิจการขนาดย่อม**
(ไม่เกิน 1,800,000 บาท/ปี)

กิจการที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 81(1)

- (ก) การขายพืชผลทางการเกษตร
- (ข) การขายสัตว์
- (ค) การขายปุ๋ย
- (ง) การขายปลาป่น อาหารสัตว์
- (จ) การขายยาหรือเคมีภัณฑ์ ที่ใช้สำหรับพืชหรือสัตว์
- (ฉ) การขายหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือตำราเรียน
- (ช) การให้บริการการศึกษา
- (ซ) การให้บริการที่เป็นงานทางศิลปะและวัฒนธรรม

ขายกล้วยหอม VS ขายกล้วยเชื่อม
ขายทุเรียน VS ขายทุเรียนทอดกรอบ
ขายข้าว VS ขายข้าวเหนียวมุล

14112/2558

ป.รัชฎากร มาตรา 81(1)(จ) บัญญัติว่า ให้ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการประกอบกิจการประเภทการขายยาหรือเคมีภัณฑ์ที่ใช้สำหรับพืชหรือสัตว์ เพื่อบำรุงรักษา ป้องกัน ทำลาย หรือกำจัดศัตรู หรือ โรคของพืชและสัตว์ **บทบัญญัติดังกล่าวไม่มีข้อความใดกำหนดว่า ยาหรือเคมีภัณฑ์ดังกล่าวจะต้องใช้สำหรับฉีดให้แก่สัตว์หรือใช้เฉพาะภายในสัตว์โดยตรง แม้ยาตัวนี้ไม่สามารถทำให้สัตว์ที่ติดเชื้อใช้หวัดนกหายจากโรคหรือมาเชื่อในตัวสัตว์นั้นได้ แต่เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่ามีส่วนประกอบของสารเคมีหลายชนิดและมีคุณสมบัติสำคัญในการฆ่าเชื้อแบคทีเรียและเชื้อไวรัสรวมทั้งเชื้อใช้หวัดนก โดยใช้ทำความสะอาดและฆ่าเชื้อในบริเวณโรงเรือนเลี้ยง วัสดุ อุปกรณ์และเครื่องมือต่าง ๆ ที่ใช้ในโรงเรือนเลี้ยงสัตว์โดยเฉพาะ จึงเป็นเคมีภัณฑ์ที่ใช้สำหรับสัตว์ เพื่อป้องกัน ทำลาย**

(ณ) การให้บริการการประกอบโรคศิลป์ การสอบบัญชี
การว่าความ

(ญ) การให้บริการรักษาพยาบาล

(ฉ) การให้บริการวิจัย หรือการให้บริการทางวิชาการ

(ฎ) การให้บริการห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ สวนสัตว์

(ฐ) การให้บริการตามสัญญาจ้างแรงงาน

(ฑ) การให้บริการจัดแข่งขันกีฬาสมัครเล่น

(ฒ) การให้บริการของนักแสดงสาธารณะ

(ณ) การให้บริการขนส่งในราชอาณาจักร

(ญ) การให้บริการรักษาพยาบาล

ไปโรงพยาบาลค่าตรวจของแพทย์ (ยกเว้น VAT) VS ค่ายา (มี VAT)

(ณ) การให้บริการการประกอบโรคศิลปะ การสอบบัญชี การว่าความ

ค่ารับสอบบัญชี vs ค่าให้คำปรึกษาทางบัญชี

ค่าว่าความ VS ค่าให้คำปรึกษาด้านกฎหมาย

(ฎ) การให้บริการห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ สวนสัตว์

ค่าเข้าพิพิธภัณฑ์ vs ค่าของที่ระลึกที่ขายในพิพิธภัณฑ์

รับจ้าง

จ้างแรงงาน- ยกเว้น VAT ม.๘๑ (๑)(ฐ)
จ้างทำของ – เท่ากับให้บริการ เสีย VAT

จ้างแรงงาน มาตรา ๘๑ (ฐ) vs จ้างทำของ (บริการ)

ฎ. 5230/2559

สัญญาจ้างดูแลสวนยาง ... มีข้อความว่า ระยะเวลาปลูก ๗๖ ต้นต่อไร่ พื้นที่ ๑,๐๐๐ ไร่ และมีหมายเหตุท้ายด้วยว่า หากผู้ว่าจ้างจัดทำพันธุ์ยางได้ไม่ครบจำนวนทันเวลา ผู้รับจ้างสงวนสิทธิในการจัดหาพันธุ์ยางเองในราคาตันละ ๑๕ บาท แสดงว่าสัญญาดังกล่าวมุ่งถึงผลสำเร็จของการปลูกต้นยางตามจำนวนที่ระบุไว้ในสัญญาตามช่วงเวลาจนเสร็จสิ้นไปเป็นสำคัญ ทั้งยังกำหนดให้โจทก์เป็นผู้จัดหาสัมภาระ รวมถึงจะเป็นผู้จัดหาคนงาน โจทก์บริหารจัดการของโจทก์เอง โดยไม่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของบริษัท พ. ซึ่งอำนาจควบคุมบังคับบัญชาลูกจ้างเป็นสาระสำคัญของสัญญาจ้างแรงงาน นิติสัมพันธ์ระหว่างโจทก์กับบริษัท พ. จึงหาใช่เป็นสัญญาจ้างแรงงานไม่ แต่เป็นการให้บริการซึ่งอยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม

จ้างแรงงาน มาตรา ๘๑ (ฐ) vs จ้างทำของ (บริการ)

ฎ.๕๒๕๕/๒๕๖๐

โจทก์ซึ่งเป็นบริษัทจำกัดเป็นคนกลางระหว่างผู้ว่าจ้างกับคนงาน โดยติดต่อประสาน เป็นตัวแทนรับค่าจ้างมาจ่ายให้กับคนงาน ประสานงานกับเจ้าหน้าที่กรมการจัดหางาน และดูแลผลประโยชน์คนงานกับผู้ว่าจ้าง โดยโจทก์ไม่มีหน้าที่เป็นลูกจ้างที่ใช้แรงงานทำงานให้ผู้ว่าจ้างและโจทก์ก็ไม่ได้การบังคับบัญชาของผู้ว่าจ้าง การให้บริการดังกล่าวของโจทก์จึงมิใช่การให้บริการตามสัญญาจ้างแรงงานที่จะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๑ (๑) (ฐ)

ขนส่ง

ขนส่งในประเทศ - ยกเว้น VAT ม.๘๑ (๑)(ณ)

ขนส่งระหว่างประเทศ

อากาศยานหรือเรือเดินทะเล (นิติบุคคล)

- เสีย VAT 0% ม. ๘๐/๑(๓)

โดยทางอื่น - ยกเว้น VAT ม.๘๑ (๑)(ด)

586/2540

โจทก์ประกอบกิจการค้าวัสดุก่อสร้าง หากลูกค้าต้องการรับสินค้าจากโจทก์โดยตรง โจทก์จะคิดเฉพาะราคาสินค้า แต่ถ้าลูกค้าต้องการให้โจทก์ส่งสินค้าไปให้แก่ลูกค้า โจทก์จะคิดราคาเพิ่มขึ้น การรับขนส่งสินค้าของโจทก์เป็นการให้บริการเป็นครั้งคราว ไม่ใช่การประกอบกิจการขนส่งอย่างถาวร แม้โจทก์ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบการขนส่งส่วนบุคคล ก็ถือเป็นการทำเพื่อการค้าหรือธุรกิจของโจทก์ จึงไม่เข้าลักษณะเป็นการให้บริการขนส่งในราชอาณาจักร

2219/2543

การให้บริการขนส่งในราชอาณาจักรที่จะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตาม ป.รัษฎากร มาตรา 81 (1) (ณ) จะต้องเป็นการประกอบกิจการขนส่งสินค้าให้แก่บุคคลอื่นเป็นปกติธุระ กล่าวคือ เป็นการให้บริการแก่บุคคลทั่วไป แม้โจทก์จะมีรถยนต์ของตนเองและได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ขนส่งน้ำมันและประกอบการขนส่งส่วนบุคคลก็ตาม แต่กรณีของโจทก์เป็นการรับขนส่งสินค้าซึ่งเป็นน้ำมันให้เฉพาะลูกค้าที่ซื้อน้ำมันของโจทก์เท่านั้น มิใช่รับขนส่งสินค้าให้แก่บุคคลทั่ว ๆ ไป รายรับค่าขนส่งจึงไม่ได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม

5597/2551

โจทก์ส่งพนักงานของโจทก์ไปส่งเอกสารให้ลูกค้าตามที่ลูกค้าสั่ง โจทก์ได้รับบ่าเห็บเป็นรายเดือนจำนวนแน่นอนตามที่ตกลงใน สัญญาจ้างบริการและมีได้ค้ำนึ่งถึงระยะทาง ความยากง่าย และ ระยะเวลาขนส่งในแต่ละคราวเป็นสำคัญ คำบ่าเห็บที่โจทก์ได้รับ จากลูกค้าจึงไม่เป็นค่าระวางพาหนะ การให้บริการของโจทก์จึงไม่ อาจถือได้ว่าเป็นการให้บริการขนส่ง และไม่ได้รับยกเว้นภาษี มูลค่าเพิ่มตาม ป.รัชฎากร มาตรา 81 (1) (ณ)

- (ด) การให้บริการขนส่งระหว่างประเทศ (ที่มีใช้อากาศยานหรือเรือเดิน ทะเล)
- (ต) การให้บริการเช่าอสังหาริมทรัพย์**
- (ถ) การให้บริการของราชการส่วนท้องถิ่น
- (ท) การขายสินค้าหรือการให้บริการของกระทรวง ทบวง กรม ซึ่งส่ง รายรับทั้งสิ้นให้แก่รัฐโดยไม่หักรายจ่าย
- (ธ) การขายสินค้าหรือการให้บริการ เพื่อประโยชน์แก่การศาสนา หรือ สาธารณกุศล ภายในประเทศ ซึ่งไม่นำผลกำไรไปจ่ายในทางอื่น
- (น) การขายสินค้าหรือการให้บริการตามที่กำหนดโดย พรฎ.

เช่า

เช่าอสังหาริมทรัพย์ – ยกเว้น VAT

เช่าอสังหาริมทรัพย์ – เสีย VAT

๔๗๗๐/๒๕๕๙

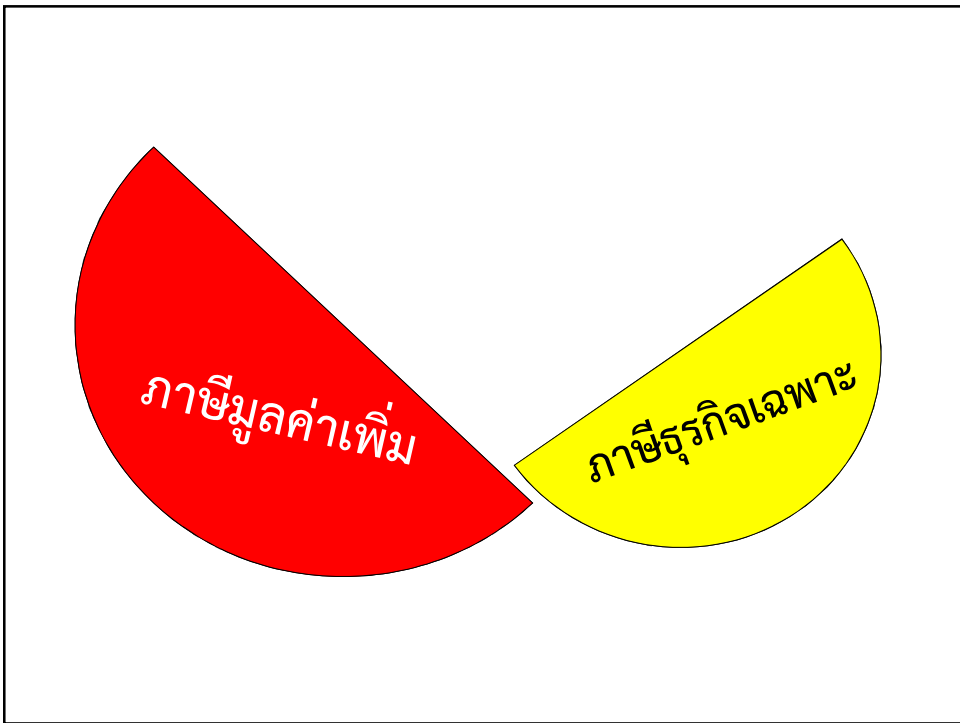
โจทก์นำอาคารสำนักงานใหญ่ให้บริษัทในเครือหลายบริษัทเช่าพื้นที่โดยทำสัญญาเช่าพื้นที่ และทำสัญญาให้บริการในด้านอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ด้วย แยกต่างหากจากสัญญาเช่า การเข้าตรวจสอบสถานที่ต้องแจ้งให้ผู้เช่าทราบ ส่วนกรณีที่มีกำหนดวันและเวลาใช้อาคาร ก็เป็นข้อสัญญาที่ระบุในสัญญาให้บริการ การทำงานนอกกำหนดเวลาต้องเสียค่าบริการเพิ่มแก่พนักงานส่วนกลางของโจทก์เพื่ออำนวยความสะดวก **ค่าเช่าที่โจทก์ได้รับจึงเป็นการให้บริการเช่าอสังหาริมทรัพย์**ตาม ป.รัชฎากรรมาตรา ๘๑ (๑) (๓) ซึ่งได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม

๑๓๐๐๖/๒๕๕๘

ข้อตกลงจะเป็นสัญญาประเภทใดนั้น จะต้องดูจากเนื้อหาสาระของข้อตกลงเป็นสำคัญ หากใช้คู่แต่เพียงชื่อของสัญญา เมื่อตามสัญญาเช่ามีข้อตกลงกำหนดให้โจทก์มีหน้าที่จัดหาวัสดุอุปกรณ์คลั่งสินค้า จัดหาคนงานขนข้าวสารให้แก่ผู้เช่า จัดเตรียมคลั่งสินค้าตามสัญญาให้อยู่ในสภาพเรียบร้อยพร้อมที่จะเก็บข้าวสารของผู้เช่าได้ทันที อีกทั้งให้โจทก์เป็นผู้จัดหายามเพื่อรักษาความปลอดภัย ข้อสัญญาทั้งหลายเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า โจทก์มิได้ส่งมอบให้ผู้เช่าครอบครองและมีอิสระในการใช้คลั่งสินค้าเองเยี่ยงสิทธิของผู้เช่าอสังหาริมทรัพย์ทั่วไป แต่โจทก์ยังคงเป็นผู้ควบคุมดูแลและดำเนินการต่าง ๆ ภายในคลั่งสินค้าที่ให้เช่าอยู่โดยตลอดในแต่ละขั้นตอน ข้อตกลงตามสัญญาดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นสัญญาฝากทรัพย์ อันถือเป็นการให้บริการที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม

สรุป

1. ขายสินค้า หรือ ให้บริการ หรือ นำเข้า หรือไม่
2. เป็นธุรกิจหรือวิชาชีพหรือไม่
- มีรายรับเกิน ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท ต่อปี
3. ประกอบกิจการในราชอาณาจักรหรือไม่
- สินค้าผ่านราชอาณาจักร บริการ (ทำในใช้ไหนก็ได้ ทำนอกใช้ไหน)
4. ขาย หรือ บริการ นั้น ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามกฎหมายหรือไม่

**โครงสร้าง
ของ
ภาษีอากร**

- (1) ผู้มีหน้าที่เสียภาษี
- (2) ฐานภาษี (Tax Base)
- (3) ความรับผิดในการเสียภาษี (Tax Point)
- (4) อัตราภาษี (Tax Rate)
- (5) วิธีการชำระภาษี
- (6) วิธีการจัดซื้อโต้แย้งในข้อพิพาท
- (7) บทลงโทษ

**ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม
(Tax Point)**

ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม (Tax Point)

1. กรณีขายสินค้า
2. กรณีขายสินค้าตามสัญญาให้เช่าซื้อ หรือสัญญาผ่อนชำระ
3. กรณีขายสินค้าโดยมีการตั้งตัวแทน
4. กรณีขายสินค้าโดยการส่งออก
5. กรณีการให้บริการ
6. กรณีการให้บริการตามสัญญาที่กำหนดค่าตอบแทนตามส่วน
7. กรณีการนำเข้า
8. กรณีพิเศษ

เกณฑ์เงินสด (Cash Basis)

คือ เกณฑ์ที่ใช้ในการบันทึกบัญชีรายได้และรายจ่ายตามที่ได้รับหรือจ่ายจริงเท่านั้น ดังนั้น หากมีการขายสินค้าหรือให้บริการแล้ว แต่ยังไม่ได้รับเงินทันที ก็จะไม่ถือเป็นรายได้ หรือกรณีเป็นรายจ่ายแต่ยังไม่ได้มีการชำระ ก็จะไม่ถือเป็นรายจ่าย

ใช้กับภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

- **เกณฑ์สิทธิ (Accrual Basis)** คือ เกณฑ์การรับรู้รายได้และรายจ่ายที่เกิดขึ้น ซึ่งมีหลักว่ารายได้หรือรายจ่ายนั้นจะต้องมีความแน่นอนที่ผู้ประกอบการมีสิทธิที่จะได้รับชำระหรือมีหน้าที่ที่จะต้องจ่าย
- โดยไม่คำนึงว่าจะได้รับเงินสด หรือจ่ายเงินสดออกไปแล้วหรือไม่ ดังนั้น รายได้และรายจ่ายเมื่อถึงกำหนดชำระ แม้ยังไม่ได้รับหรือจ่ายเงินจะถือเป็นรายได้และรายจ่ายต้องนำไปรวมคำนวณกำไรสุทธิ
- ส่วนรายได้ใดที่ได้รับล่วงหน้าหรือรายจ่ายใดที่ได้จ่ายล่วงหน้า เป็นค่าสินค้าหรือค่าบริการ โดยที่ยังไม่ได้รับประโยชน์จากสินค้าหรือบริการนั้น ก็ยังไม่ถือเป็นรายได้และรายจ่าย

ใช้กับภาษีเงินได้นิติบุคคล

ความรับผิดในการเสียภาษี Tax Point ม. 78

1. กรณีขายสินค้า ความรับผิดเกิดขึ้นเมื่อมีการ**ส่งมอบสินค้า**ให้แก่ผู้ซื้อ ม. 78 (1)

เว้นแต่ - มีการโอนกรรมสิทธิ์

- ชำระราคา หรือ

- ได้ออกใบกำกับภาษี

ก่อนมีการส่งมอบสินค้า

1 มิ.ย. 2560 - ก. ตกลงขายโต๊ะทำงานราคา 10,000 บ. ให้ ข.

15 มิ.ย. 2560 - ก. ส่งมอบโต๊ะให้ ข.

แต่ถ้า

10 มิ.ย. 2560 - ข. ชำระราคา 10,000 บ. ให้ ก. ก่อนส่งมอบโต๊ะ

หรือ

10 มิ.ย. 2560 - ข. ชำระราคา 500 บ. ให้ ก.

ความรับผิดเกิดขึ้นวันใด ?

2. กรณีขายสินค้าตามสัญญาให้เช่าซื้อหรือสัญญาซื้อขาย
ผ่อนชำระ ที่กรรมสิทธิ์ในสินค้ายังไม่โอนไปยังผู้ซื้อ เมื่อได้
ส่งมอบ **มาตรา 78(2)**

ความรับผิดของผู้ขายเกิดขึ้นเมื่อ**ถึงกำหนดชำระราคาใน
แต่ละงวด** เว้นแต่

- กรณีที่ผู้ขายได้รับชำระราคา หรือ

- ได้ออกใบกำกับภาษี

ก่อนที่จะถึงกำหนดชำระราคาในแต่ละงวด

คำถาม

บริษัท ก. ให้ นาย ข. เช่าซื้อตู้เย็นราคา 10,000 บาท
โดย ข. ตกลงผ่อนชำระ 10 งวดๆ ละ 1,000 บาท

กำหนดชำระทุกวันที่ 1 ของเดือน
เริ่มต้นชำระงวดแรกในวันที่ 1 มกราคม 2560

3. กรณีขายสินค้า โดยมีการตั้งตัวแทนเพื่อขาย และได้ส่งมอบสินค้าให้ตัวแทนแล้ว ม. 78 (3)

ความรับผิดในการเสียหายของผู้ขายจะเกิดขึ้นเมื่อตัวแทน
ได้ส่งมอบสินค้าให้แก่ผู้ซื้อ เว้นแต่

- ถ้ามี การโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าให้ผู้ซื้อ
- ได้รับชำระราคา
- ได้ออกใบกำกับภาษี หรือ
- ได้มีการนำสินค้าไปใช้

ก่อนที่จะมีการส่งมอบสินค้า

1 ก.พ. 60 - บริษัท ก. ส่งมอบสินค้ามูลค่า
1,000,000 บาท ให้แก่ บริษัท ข. ซึ่งเป็นตัวแทนจำหน่าย

15 ก.พ. 60 - บริษัท ข. ได้ขายสินค้า
โดยส่งมอบสินค้าทั้งหมดให้แก่ลูกค้า

ความรับผิดชอบเกิดขึ้นวันใด

4. กรณีการขายสินค้าโดยการส่งออก

โดยทั่วไปความรับผิดชอบในการเสียหายจะเกิดขึ้นพร้อม การชำระ
อากรขาออก หรือวันที่ได้มีการวางหลักประกันหรือจัดให้มีผู้ค้า
ประกันอากรขาออก แล้วแต่กรณี ม.78 (4)

หากเป็นกรณีที่ไม่ต้องเสียอากรหรือได้รับยกเว้นอากรขาออก
ความรับผิดชอบจะเกิดขึ้นเมื่อมีการออกไปขนสินค้าขาออกตาม พ.ร.บ.
ศุลกากรฯ

5. กรณีการให้บริการ

ความรับผิดในการเสียหายเกิดขึ้นเมื่อได้รับชำระค่าบริการ
ม. 78/1 (1)

เว้นแต่

- กรณีที่ผู้ให้บริการได้ออกใบกำกับภาษี หรือ
- ได้ให้บริการนั่นเอง

ก่อนมีการชำระค่าบริการ

บริษัท A ให้บริการจัดสวนแก่ ก. ในราคา 250,000 บ.

30 เม.ย. 60 - งานเสร็จ

10 พ.ค. 60 - ก. ชำระราคาทั้งหมด

แต่ถ้า 10 พ.ค. 60 ก. ชำระราคาเพียง 200,000 บาท ก่อนส่งมอบงาน

เว้นแต่

- มีการออกใบกำกับภาษี หรือ
- ได้มีการให้บริการนั่นเอง

เกิดขึ้นก่อนมีการชำระค่าบริการ

6.กรณีการให้บริการตามสัญญาที่กำหนดค่าตอบแทนตามส่วนของงานที่ทำ

ความรับผิดชอบเกิดขึ้นเมื่อได้รับชำระค่าบริการตามส่วน เว้นแต่ มีการกระทำอย่างอื่นเกิดขึ้นก่อนการชำระค่าบริการ ม.78/1 (2)

7. กรณีนำเข้าสินค้า

ความรับผิดชอบเกิดขึ้นพร้อมกับการชำระอากร หรือวางหลักประกันหรือจัดให้มีผู้ค้ำประกันค่าอากร แล้วแต่กรณี ม.78/2

8. กรณีพิเศษ (ม.78/3) ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 189 เช่น

- การขายกระแสไฟฟ้า น้ำประปา (เมื่อได้รับชำระราคา)
- ในกรณีที่ผู้ประกอบการนำสินค้าไปใช้เอง (เมื่อนำสินค้าไปใช้)
- ในกรณีมีสินค้าขาดจากรายงานสินค้าและวัตถุดิบ (เมื่อตรวจพบ)

3293/2547

บ. ปัญจพลพัลพ์อินดัสตรี
จำกัด (มหาชน)

ขายน้ำเยื่อกระดาษ

บ. ปัญจพลเปเปอร์
อินดัสตรี จำกัด

อย่าลืม

เวลาที่เกิดความรับผิดในการเสียภาษีเงินได้แตกต่างจาก
ภาษีมูลค่าเพิ่ม

- ภาษีเงินได้
 - บุคคลธรรมดา – เกณฑ์เงินสด
 - นิติบุคคล – เกณฑ์สิทธิ
- ภาษีมูลค่าเพิ่ม
 - ซื้อขายสินค้า – เวลาที่ส่งมอบของ
 - ให้บริการ -- เวลาที่ชำระเงิน

โครงสร้าง ของ ภาษีอากร

- (1) ผู้มีหน้าที่เสียภาษี
- (2) ความรับผิดในการเสียภาษี (Tax Point)
- (3) ฐานภาษี (Tax Base)
- (4) อัตราภาษี (Tax Rate)
- (5) วิธีการชำระภาษี
- (6) วิธีการจัดซื้อโต้แย้งในข้อพิพาท
- (7) บทลงโทษ

ฐานภาษี (Tax Base)

ฐานภาษี (Tax Base) ม.79

ฐานภาษีมูลค่าเพิ่ม คือ ฐานภาษีสำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการ ที่ใช้เป็นเกณฑ์คำนวณภาษีตามอัตราภาษีมูลค่าเพิ่ม

$$(\text{ฐานภาษี} \times \text{อัตราภาษี} = \text{ภาษีมูลค่าเพิ่ม})$$

ตัวอย่าง สินค้าราคา 500 บาท \times ภาษีอัตราร้อยละ 7

= ภาษีมูลค่าเพิ่ม 35 บาท

ฐานภาษี

แบ่งออกเป็น 6 กรณี คือ

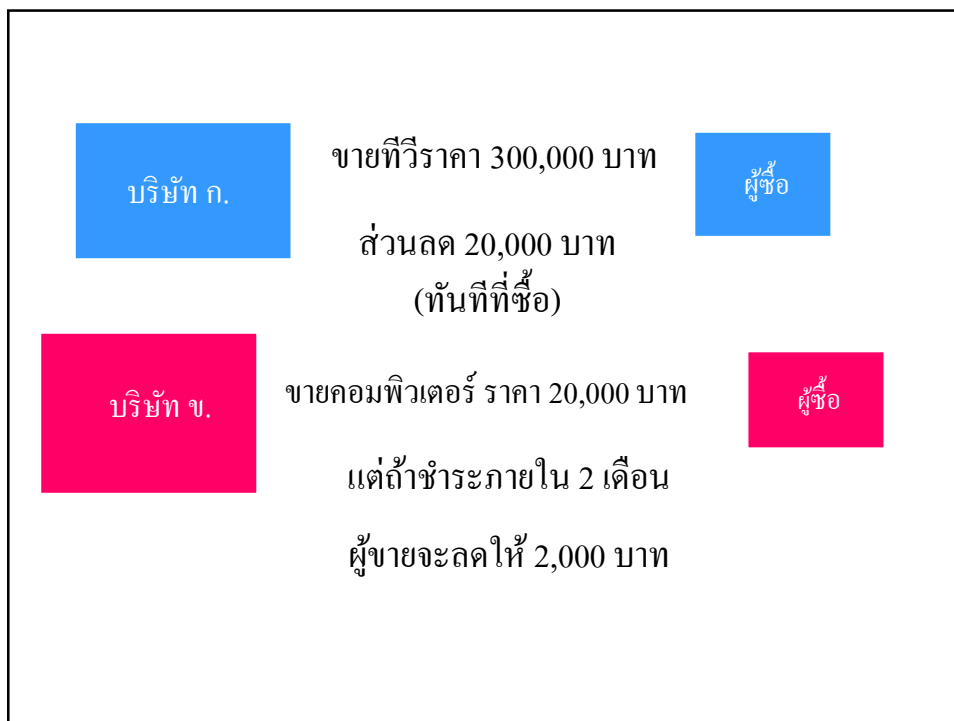
1. ฐานภาษีสำหรับการขายสินค้าหรือให้บริการ ม.79
2. ฐานภาษีสำหรับการส่งออก ม.79/1(1)
3. ฐานภาษีสำหรับการให้บริการขนส่งระหว่างประเทศ ม.79/1(2)
4. ฐานภาษีสำหรับการนำเข้า ม.79/2
5. ฐานภาษีสำหรับกรณีขายยาสูบผลิตภัณฑ์น้ำมัน ม.79/5, 79/6
6. ฐานภาษีสำหรับกรณีพิเศษตามพระราชกฤษฎีกา ม.79/7

1. ฐานภาษีสำหรับการขายสินค้าหรือให้บริการ (มาตรา 79)

มูลค่าที่ได้รับหรือพึงได้รับจากการขายสินค้าหรือให้บริการ
ไม่ว่าจะเป็น เงิน ทรัพย์สิน ค่าตอบแทน ค่าบริการ หรือประโยชน์
ใด ๆ ที่คิดคำนวณได้เป็นเงิน

แต่ไม่รวมถึง

1. ส่วนลดหรือค่าลดหย่อน
2. ค่าชดเชยหรือเงินอุดหนุน
3. ภาษีขาย
4. ค่าตอบแทนอื่น ๆ ตามที่อธิบดีฯ กำหนด

ของแถม

- วิทยุติดรถยนต์แถมให้ขณะขายสินค้า
(ไม่รวมมูลค่าฐานภาษี แต่ใบกำกับต้องระบุชัดถึงส่วนลดของแถม)

ค่าชดเชย

- ส่งสินค้าล่าช้า คุณภาพบริการไม่ได้ตามสัญญา
 - ส่งสินค้าใหม่ (ไม่รวมมูลค่าฐานภาษี)
 - แต่ถ้าไม่ส่งสินค้าใหม่แต่ลดราคาให้ (ออกใบลดหนี้)

1342/2541

บ.ชินวัตรเพจิจ์

ให้บริการโทรศัพท์ติดตามตัว

ถูกค่า

เรียกเก็บเงินประกัน 3,000 บาท

เงินประกัน 3,000 บาท ต้องอยู่ในมูลค่าของ
ฐานภาษี (Tax Base) หรือไม่

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๓๔๒/๒๕๖๑

เงินค่าประกันการใช้บริการโทรศัพท์ติดตามตัวซึ่งโจทก์เรียกเก็บจากผู้ใช้บริการนั้นมีลักษณะเป็นเงินที่อยู่ในความครอบครองของโจทก์ตลอดระยะเวลาที่ผู้ให้บริการยังคงใช้บริการโทรศัพท์ตามสัญญาที่มีอยู่กับโจทก์ โจทก์อาจนำไปหาประโยชน์อันมีมูลค่าได้ เพียงแต่มีหน้าที่ต้องคืนให้ผู้ให้บริการเมื่อเลิกใช้บริการเท่านั้นแม้กระนั้นการคืนก็ยังอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่จะมีสิทธิหักกลบลบหนี้ได้ในกรณีที่ผู้ให้บริการค้างชำระค่าใช้บริการอยู่ เงินดังกล่าวจึงต้องถือเป็นเงินค่าบริการซึ่งต้องนำมารวมเป็นมูลค่าของฐานภาษีตามมาตรา ๗๙ แห่งประมวลรัษฎากร

ค่าติดตั้งก๊าซ NGV = 50,000 บาท
เงินอุดหนุนจากรัฐบาล = 20,000 บาท
ฐานภาษี = 30,000 บาท

ภาษีขาย

สินค้า (ราคาไม่รวม vat) = 100 บาท (ฐานภาษี)
เสีย vat 7 % = 7 บาท
ราคาสินค้ารวม vat = 107 บาท

สินค้า (ราคา รวม vat 7 %) = 321 บาท
ถอด vat 7 % = 21 บาท
ฐานภาษี = 300 บาท

ทองรูปพรรณ

ราคาที่ได้รับยกเว้น VAT คือ มูลค่าของทองรูปพรรณที่ขาย เป็นจำนวนเท่ากับราคาทองรูปพรรณที่สมาคมค้าทองคำประกาศรับซื้อคืนในวันที่มีการขายทองรูปพรรณ

ต.ย. ขายทองรูปพรรณ (รวมค่ากำเหน็จ) = 22,800 บาท

ราคาประกาศรับซื้อคืน = 21,800 บาท (ได้รับยกเว้น)

ฐานภาษี = 1,000 บาท (ฐานภาษี)

กรณีขายสินค้าและมีการคิดค่าขนส่งจะต้องนำค่าขนส่งรวมเป็นมูลค่าฐานภาษีด้วย

ตัวอย่าง

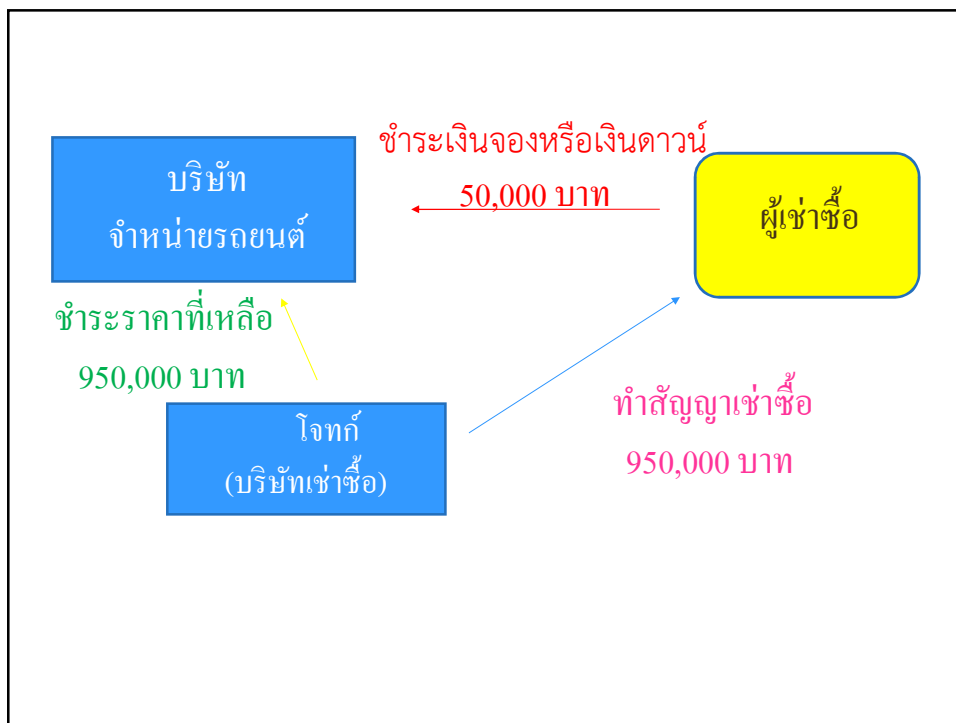
ขายปูนซิเมนต์ราคา 100,000 บาท

คิดค่าขนส่ง 2,000 บาท

มูลค่าฐานภาษีของสินค้าคือ 102,000 บาท

ค่าจ้างเหมา = 10,000,000 บาท
(ซึ่งรวมเงินประกันผลงาน 5% ไว้แล้ว = 500,000 บาท)

ฐานภาษีคือ ค่าจ้างเหมาทั้งหมด = 10,000,000 บาท
(จะหักเงินประกันออกไม่ได้)

ฎ. 1703/2553

โจทก์ซื้อรถยนต์จากบริษัทผู้จำหน่ายรถยนต์มาเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองในราคาที่หักเงินจองหรือเงินดาวน์ที่ผู้เช่าซื้อจ่ายให้แก่บริษัทผู้จำหน่ายรถยนต์ และโจทก์นำรถไปให้ลูกค้าเช่าซื้อ โดยโจทก์ไม่ต้องจ่ายค่าตอบแทนในส่วนนี้ ถือว่าโจทก์ได้รับประโยชน์ตามมูลค่าเงินจองหรือเงินดาวน์ จึงเป็นประโยชน์ใด ๆ ซึ่งอาจคิดคำนวณได้เป็นเงิน ตาม ป.ร. ฎ. 79 วรรคสอง ต้องถือเป็นส่วนหนึ่งของฐานภาษีตามสัญญาให้เช่าซื้อระหว่างโจทก์กับผู้เช่าซื้อด้วย

ค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่ไม่ต้องรวมเป็นฐานภาษีมูลค่าเพิ่ม
(ตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากร ฉบับที่ ๔๐)

- ของขวัญของชำร่วยเนื่องในพิธีหรือตามโอกาสแห่งขนบธรรมเนียมประเพณีและต้องมีราคาหรือมูลค่าไม่เกินสมควร
- การแจกสินค้าตัวอย่างเพื่อส่งเสริมการขาย
- มูลค่าของอาหารหรือเครื่องดื่มที่นายจ้างจัดให้กับพนักงานหรือลูกจ้างในระหว่างเวลาปฏิบัติงาน ตามระเบียบสวัสดิการ และมีราคาไม่เกินสมควร

ฐานภาษี

แบ่งออกเป็น 6 กรณี คือ

1. ฐานภาษีสำหรับการขายสินค้าหรือให้บริการ
2. ฐานภาษีสำหรับการส่งออก
3. ฐานภาษีสำหรับการให้บริการขนส่งระหว่างประเทศ
4. ฐานภาษีสำหรับการนำเข้า
5. ฐานภาษีสำหรับกรณีขายยาสูบและผลิตภัณฑ์น้ำมัน
6. ฐานภาษีสำหรับกรณีพิเศษ

2. ฐานภาษีสำหรับการส่งออก ม.79/1(1)

มูลค่าสินค้าส่งออก โดยใช้ราคา F.O.B. ของสินค้าบวกด้วย
ภาษีสรรพสามิต และภาษีหรือค่าธรรมเนียมอื่นตามที่กำหนด
แต่ไม่รวมอากรขาออก

3. ฐานภาษีสำหรับการให้บริการขนส่งระหว่างประเทศ ม. 79/1(2)

1. ในกรณีรับขนคนโดยสาร ได้แก่ มูลค่าของค่าโดยสาร ค่าธรรมเนียมหรือประโยชน์อื่นใด ที่เรียกเก็บในประเทศ ก่อนหักรายจ่ายใด ๆ

2. ในกรณีรับขนสินค้า ได้แก่ มูลค่าของค่าระวาง ค่าธรรมเนียมและประโยชน์อื่นใดที่เรียกเก็บไม่ว่าในหรือนอกประเทศ ก่อนหักรายจ่ายใด ๆ

4. ฐานภาษีสำหรับการนำเข้า (ม.79/2)

มูลค่าของสินค้านำเข้า โดยใช้ราคา **C.I.F.** ของสินค้าบวกด้วย**อากรขาเข้า** ภาษีสรรพสามิต ค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนและภาษีและค่าธรรมเนียมอื่นที่ ก.ม. กำหนด

ราคา C.I.F (Cost Insurance Freight) = ราคาสินค้า + ค่าประกันภัย + ค่าขนส่ง(ค่าระวาง) จนถึงมือผู้ซื้อ

ราคา C and F (Cost and Freight) = ราคาส่งมอบซึ่งคิดแต่เฉพาะค่าต้นทุนสินค้า บวกค่าขนส่ง ไม่คิดค่าประกัน

5. ฐานภาษีกรณีขายยาสูบ (ม. 79/5) และผลิตภัณฑ์น้ำมัน (ม.79/6)

มูลค่าสินค้าที่ได้มาจากการหักจำนวน VAT ออกจากจำนวนเต็มของราคาขายปลีกของสินค้า โดยให้คำนวณจำนวน VAT ตามอัตรา VAT ที่รวมอยู่ในราคาขายปลีก

ต.ย. ซื้อมูหรี 1 ซอง ราคา 80 บาท

$$\begin{aligned}\text{ฐานภาษี} &= \text{ราคา} \times \frac{100}{107} \\ &= 80 \times \frac{100}{107} \\ \text{ฐานภาษี} &= 74.77 \text{ บาท} \\ (\text{VAT} &= 5.23 \text{ บาท})\end{aligned}$$

6. ฐานภาษีกรณีพิเศษ

1. กรณีขายสินค้าหรือให้บริการโดยไม่มีค่าตอบแทน หรือมีค่าตอบแทนต่ำกว่าราคาตลาดโดยไม่มีเหตุอันสมควร

ฐานภาษี ให้ถือเอาราคาตลาดในวันที่ความรับผิดเกิด

2. กรณีนำสินค้าหรือบริการไปใช้เอง หรือให้ผู้อื่นใช้ โดยมีใช้เพื่อการประกอบกิจการโดยตรง

ฐานภาษี ให้ถือเอาราคาตลาดในวันที่ความรับผิดเกิด

3. สินค้าขาดจากรายการสินค้าและวัตถุดิบ

ถือเป็นการขาย ต้องเสียภาษีขาย โดยถือตามราคาตลาดของสินค้าในวันที่ยื่นความรับผิด (วันที่ตรวจพบ)

ฎ. 2375/2561

เจ้าพนักงานประเมินตรวจสอบสถานประกอบการของโจทก์ ซึ่งเป็นร้านอาหารสามคูหา มีโต๊ะนั่งรับประทานอาหารทั้งชั้นล่าง และชั้นสอง เป็นทำเลค้าขายที่มีประชาชนจำนวนมาก พบว่าโจทก์ยื่นแบบแสดงรายได้วันละ 7,000 บาท นั้น ไม่เหมาะสมกับข้อเท็จจริงและยอดรายได้ตามที่โจทก์ให้การว่ามีรายได้วันละ 15,000 บาท ถึง 17,000 บาท เจ้าพนักงานประเมินจึงใช้เกณฑ์เฉลี่ยกำหนดยอดขาย เดือนละ 375,000 บาท ซึ่งรายรับที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม จึงชอบแล้ว

ฎ ๗/๔๓๒/๒๕๕๙

- สิ้นค้าขาดรายงาน เท่ากับขายสินค้าตามมาตรา ๗๗/๑(๘)(จ)
- Tax point ความรับผิดเกิดเมื่อ มาตรา ๗๘/๓ กฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๘๙ **เมื่อมีการตรวจพบ**
- Tax base มาตรา ๗๘/๓ วรรคท้าย **ราคาตลาด** ราคาเฉลี่ยที่ซื้อขายตามความเป็นจริง

4. กรณีสินค้าได้เสียVATในอัตราร้อยละ 0 ไปแล้ว

ต่อมาผู้ซื้อได้โอนกรรมสิทธิ์ให้บุคคลอื่นที่มีหน้าที่เสียVAT

ฐานภาษี ให้ถือตามราคาตลาดของสินค้านั้น ตามสภาพหรือปริมาณ
ที่เป็นอยู่ในวันที่ความรับผิดชอบเกิด

**5. กรณีมีสินค้าหรือทรัพย์สินเหลือในวันเลิกประกอบกิจการ
(ถือเป็นการขาย)**

ฐานภาษี ให้ถือตามราคาตลาดในวันเลิกประกอบกิจการ

**อัตรากาษี
(Tax Rate)**

อัตราภาษี (Tax Rate) ม.80

1. อัตราภาษีปกติตาม ป.รัชฎากร มีอัตราเดียวคือ ร้อยละ 10

- (1) การขายสินค้า
- (2) การให้บริการ
- (3) การนำเข้า

แต่มี พ.ร.ฎ. ลดอัตราภาษีเป็นการชั่วคราวเหลือในอัตราร้อยละ 7 โดยแยกเป็นภาษีมูลค่าเพิ่มร้อยละ 6.3 และภาษีส่วนท้องถิ่นอื่กร้อยละ 0.7 จะเท่ากับร้อยละ 7 ผู้ประกอบการขายสินค้าหรือให้บริการโดยทั่วไปมีหน้าที่เสีย VAT ในอัตราร้อยละ 7

2. อัตราร้อยละ 0 ใช้สำหรับกิจการดังต่อไปนี้

- (1) การส่งออกของผู้ประกอบการจดทะเบียน (ส่งออกสินค้า)
- (2) การให้บริการที่กระทำในราชอาณาจักร และได้มีการใช้บริการนั้นใน ตปท. (ส่งออกบริการ)
- (3) การให้บริการขนส่งระหว่างประเทศ โดยอากาศยานหรือเรือเดินทะเล
- (4) การขายสินค้าหรือให้บริการ แก่ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ตามโครงการเงินกู้หรือเงินช่วยเหลือจาก ตปท.
- (5) การขายสินค้าหรือให้บริการ แก่องค์การสหประชาชาติ สถานทูต หรือสถานกงสุล
- (6) การขายสินค้าหรือให้บริการ ระหว่างคลังสินค้าทัณฑ์บนและผู้ประกอบการในเขตปลอดอากร

ผู้จะใช้สิทธิภาษีมูลค่าเพิ่มได้
จะต้องเป็น

ผู้ประกอบการจดทะเบียน

ผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการได้ จะต้องเป็นผู้ประกอบการที่
ได้จดทะเบียนแล้ว

- **ดังนั้น** ตราบใดที่ยังไม่มีการจดทะเบียน
เป็นผู้ประกอบการ หรือที่เรียกว่า **ผู้ประกอบการจดทะเบียน**
แล้ว ก็ยังไม่มีสิทธิเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อสินค้า
หรือผู้รับบริการได้

ฎ. 1499/2542

โจทก์

บริษัท พ.
(บ.เพอร์มาฯ)

(ไม่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม)

บริษัทพร้อมมิตร เอส เอเอฟที จำกัด โจทก์ 1499/2542
กรมสรรพากร จำเลย

บริษัท พ. (บ.เพอร์มาคอนสตรัคชั่น จำกัด) **มีได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม** บริษัท พ. จึงไม่มีสิทธิเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มและออกใบกำกับภาษีให้แก่โจทก์ การที่บริษัท พ. เรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากโจทก์เป็นเงิน 301,000 บาท จึงเป็นการกระทำโดยไม่มีอำนาจที่จะกระทำได้ และออกใบกำกับภาษีโดยไม่ชอบด้วย กม. **โจทก์ไม่มีหน้าที่ชำระภาษีมูลค่าเพิ่มให้แก่บริษัท พ.**

ตาม ป.รัชฎากร **มาตรา 82/4 วรรคท้าย** มีความหมายว่า หากเป็นภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการที่ไม่ได้จดทะเบียนเรียกเก็บแล้ว ย่อมไม่เป็นภาษีชื่อของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่เป็นผู้ซื้อสินค้า นั้น **ดังนั้น แม้โจทก์ได้ชำระภาษีมูลค่าเพิ่มให้แก่บริษัท พ. ไปแล้วก็ตาม โจทก์ก็ไม่มีสิทธิที่จะนำภาษีชื่อดังกล่าวไปหักออกจากภาษีขายของโจทก์ตาม มาตรา 82/3 ได้**

ฎ. 3492/49

เมื่อโจทก์ซึ่งเป็นผู้ประกอบการที่มีมูลค่าของฐานภาษีเกินมูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อม ยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม **ความเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนของโจทก์ย่อมมีผลนับแต่วันที่ระบุไว้ในทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม** โจทก์จึงไม่มีสิทธินำภาษีซื้อที่เกิดขึ้นก่อนที่โจทก์จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มมาคำนวณในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม

การเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนหรือไม่ มีผลแตกต่างกัน

- ผู้ประกอบการจดทะเบียน ต้องทำรายงานภาษีซื้อภาษีขาย (ถ้าไม่เป็น - ไม่ต้องทำ)
- ผู้ประกอบการจดทะเบียน สามารถเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อหรือผู้รับบริการได้ (ถ้าไม่เป็น - เรียกเก็บไม่ได้)
- สามารถนำภาษีซื้อที่ถูกผู้ประกอบการอื่นเรียกเก็บ มาหักหรือขอคืนได้
ราคาสินค้าเมื่อรวมภาษีมูลค่าเพิ่มแล้วจะสูงขึ้นกว่าตอนไม่จดทะเบียน

Characterization

กิจการที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตาม
มาตรา 81(1)

(ณ) การให้บริการขนส่งในราชอาณาจักร

ฎ.1910/2558

แม้สัญญาที่โจทก์ทำกับลูกค้า จะมีข้อกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบระหว่างคู่สัญญาตามลักษณะของสัญญารับขน โดยโจทก์ออกเอกสารที่เรียกว่า Consignment Note ให้แก่ลูกค้าของโจทก์ก็ตาม แต่ลักษณะการประกอบกิจการที่แท้จริงของโจทก์มีลักษณะให้บริการแบบ Door to door กับแบบ Door to port ในส่วนขั้นตอนการขนส่งระหว่างประเทศ โจทก์มีส่วนเกี่ยวข้องในฐานะเพียงผู้ว่าจ้างสายการบินหรือเป็นผู้ว่าจ้างขนส่งเท่านั้น มิได้เป็นผู้ขนส่งเสียเอง เมื่อบำเหน็จที่โจทก์ได้รับจากลูกค้า ประกอบด้วยค่าบริการไปรับ-ส่งสินค้าให้ลูกค้า การบรรจุหีบห่อ การดำเนินพิธีการศุลกากร และค่าระวางพาหนะที่โจทก์ต้องชำระให้แก่ผู้ขนส่ง ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ในส่วนการขนส่งระหว่างประเทศ โจทก์มิใช่ผู้รับขนส่งของเพื่อำเน็จเป็นทางค้าปกติของตนด้วยตนเอง ไม่มีภาระทำอันแสดงว่าโจทก์ตกลงขนของหรือสินค้าไปส่งให้แก่ผู้รับตราส่งเพื่อำเน็จซึ่งได้แก่ค่าระวางพาหนะ

กิจการที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา

81(1)

(ต) การให้บริการเช่าอสังหาริมทรัพย์

ฎ.13006/2558

ตามสัญญาเช่ามีข้อตกลงกำหนดให้โจทก์มีหน้าที่จัดหาวัสดุอุปกรณ์คลังสินค้า จัดหาคนงานขนข้าวสารให้แก่ผู้เช่า จัดเตรียมคลังสินค้าตามสัญญาให้อยู่ในสภาพเรียบร้อยพร้อมที่จะเก็บข้าวสารของผู้เช่าได้ทันที อีกทั้งให้โจทก์เป็นผู้จัดหายามเพื่อรักษาความปลอดภัย แสดงให้เห็นว่า โจทก์มิได้ส่งมอบให้ผู้เช่าครอบครองและมีอิสระในการใช้คลังสินค้าเองเยี่ยงสิทธิของผู้เช่าอสังหาริมทรัพย์ทั่วไป แต่โจทก์ยังคงเป็นผู้ควบคุมดูแลและดำเนินการต่างๆ ภายในคลังสินค้าที่ให้เช่าอยู่โดยตลอดในแต่ละขั้นตอน เพื่อที่โจทก์จะได้ใช้ความระมัดระวังและใช้ฝีมือเพื่อรักษาสินค้าของโจทก์ในฐานะเป็นผู้มีวิชาชีพในกิจการค้าขายของตนตาม ป.พ.พ. มาตรา 659 วรรคสาม ข้อตกลงตามสัญญาดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นสัญญาฝากทรัพย์สิน อันถือเป็นการให้บริการที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม

จ้างแรงงาน

VS

จ้างทำของ

คำพิพากษาฎีกาที่ 5255/2560

ป.รัชฎากร มาตรา 81 บัญญัติว่า “ให้ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการประกอบกิจการประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้... (ฐ) การให้บริการตามสัญญาจ้างแรงงาน” โจทก์ซึ่งเป็นบริษัทจำกัดเป็นคนกลางระหว่างผู้ว่าจ้างกับคนงาน โดยติดต่อประสาน เป็นตัวแทนรับค่าจ้างมาจ่ายให้กับคนงาน ประสานงานกับเจ้าหน้าที่กรมการจัดหางาน และดูแลผลประโยชน์คนงานกับผู้ว่าจ้าง โดยโจทก์ไม่มีหน้าที่เป็นลูกจ้างที่ใช้แรงงานทำงานให้ผู้ว่าจ้างและ โจทก์ก็ไม่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของผู้ว่าจ้าง การให้บริการดังกล่าวของโจทก์จึงมิใช่การให้บริการตามสัญญาจ้างแรงงานที่จะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 81 (1) (ฐ)

ขนส่งสินค้าในประเทศ (ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม)

VS

ขนส่งสินค้าระหว่างประเทศโดยนิติบุคคล (ภาษีมูลค่าเพิ่มอัตราร้อยละ ๐)

ฎ. 2122/2554

- ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 2 ใหญ่ทวีป เท่ากับหรือน้อยกว่า 200 ไมล์ทะเล
- ขนส่งทางเรือที่อยู่ใน 200 ไมล์ทะเล จากใหญ่ทวีปเท่ากับขนส่งในประเทศ
- แม้ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม
- แต่ นำภาษีซื้อเข้ามาหักไม่ได้ แตกต่างจากต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มอัตรา ร้อยละ ๐ ตามมาตรา 80/1(3)

การคำนวณภาษี (ม.82/3)

ในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม ผู้ประกอบการจดทะเบียน จะนำภาษีที่เรียกเก็บจากผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการ ซึ่งเรียกว่า **ภาษีขาย** แล้วลบด้วยภาษีที่ตนถูกผู้ประกอบการจดทะเบียน รายอื่นเรียกเก็บ ซึ่งเรียกว่า **ภาษีซื้อ**

ถ้าภาษีขายมากกว่าภาษีซื้อ ก็ต้องชำระภาษีเพิ่ม

แต่ ถ้าภาษีซื้อมากกว่าภาษีขาย ก็สามารถขอคือภาษีได้

เพราะฉะนั้น การเสียภาษีมูลค่าเพิ่มจึงเป็นการเก็บภาษีจาก มูลค่าของสินค้าที่เพิ่มขึ้นในแต่ละขั้นตอน

กิจการขนาดย่อม

ผู้ประกอบการที่มีรายรับไม่เกิน 1,800,000 บาท/ปี จะได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม (ม. 81/1)

แต่หากผู้ประกอบการดังกล่าวประสงค์จะขอเป็น

ผู้ประกอบการจดทะเบียนก็สามารถทำได้ (ม. 81/3 (2))

การคำนวณภาษี

แยกเป็น 2 กรณี คือ

1. กรณีเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนทั่วไป
2. กรณีเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนที่เสีย VAT ในอัตราร้อยละ 0

1. กรณีเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนทั่วไป

$$\text{ภาษีที่ต้องชำระ} = \text{ภาษีขาย} - \text{ภาษีซื้อ}$$

หากผลการคำนวณเป็น + คือมีภาษีขายมากกว่าภาษีซื้อ

ผู้ประกอบการจดทะเบียนก็ต้องชำระภาษีตามนั้น

หากผลการคำนวณเป็น - คือมีภาษีซื้อมากกว่าภาษีขาย

ผู้ประกอบการจดทะเบียนก็มีสิทธิได้รับคืนภาษี

ภาษีขาย หมายความว่า ภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการ

จดทะเบียนได้เรียกเก็บหรือพึงเรียกเก็บ จากผู้ซื้อหรือผู้รับบริการ เมื่อมีการขายสินค้าหรือรับชำระค่าบริการ หากภาษีขายเกิดขึ้นในเดือนใด ก็เป็นภาษีขายของเดือนนั้น

5 ม.ค.59 บริษัท ก. **ซื้อเครื่องปั้มน้ำ** 5,000 บาท เสีย VAT 350 บาท

1 ก.พ.59 บริษัท ก. **ขายเครื่องปั้มน้ำ** 6,000 บาท เก็บ VAT 420 บาท

ภาษีซื้อ หมายความว่า ภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการจด

ทะเบียนได้จ่ายให้แก่ผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการที่เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนเมื่อมีการซื้อสินค้าหรือชำระค่าบริการ เพื่อใช้ในการประกอบกิจการของตน

หากภาษีซื้อเกิดขึ้นในเดือนใด ก็เป็นภาษีซื้อของเดือนนั้น

5 ม.ค.59 บริษัท ก. **ซื้อเครื่องปั้มน้ำ** 5,000 บาท เสีย VAT 350 บาท

1 ก.พ.59 บริษัท ก. **ขายเครื่องปั้มน้ำ** 6,000 บาท เก็บ VAT 420 บาท

2. กรณีเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนที่เสีย VAT ในอัตราร้อยละ 0

การคำนวณภาษีที่ต้องชำระในแต่ละเดือน จะใช้วิธีเดียวกับ
ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่เสีย VAT ในอัตราร้อยละ 7 **คือ**

ภาษีที่ต้องชำระ = ภาษีขาย - ภาษีซื้อ แต่มีความแตกต่างกัน

ในด้านภาษีขาย เนื่องจากผู้ประกอบการ ที่เป็นผู้ส่งออกเสียภาษี
ในอัตราร้อยละ 0 จากมูลค่าส่งออก

ภาษีขายจึงเป็น 0 แต่ภาษีซื้อเกิดขึ้นตลอดเวลา

ภาษีธุรกิจเฉพาะ

หมวด ๕ ภาษีธุรกิจเฉพาะ

- การเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ
 - มาตรา ๙๑/๒
- กิจกรรมที่ได้รับยกเว้นภาษีธุรกิจเฉพาะ
 - มาตรา ๙๑/๓
- สถานภาษีและอัตราภาษีธุรกิจเฉพาะ
 - มาตรา ๙๑/๕, ๙๑/๖

ภาษีธุรกิจเฉพาะ (Specific Business Tax)

ผู้มีหน้าที่เสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

1. เป็นบุคคลธรรมดา คณะบุคคลที่มีใช่นิติบุคคล หรือ นิติบุคคล
2. ประกอบกิจการที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ และ
3. ประกอบกิจการในราชอาณาจักร

กิจการที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ (ม.91/2)

1. การธนาคาร
2. การประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ ธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์
3. การรับประกันชีวิต
4. การรับจำนำ (ยกเว้นการรับจำนำของกระทรวง ทบวง กรม และราชการท้องถิ่น)
5. การประกอบกิจการโดยปกติเยี่ยงธนาคารพาณิชย์
6. การขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค้าหรือหากำไร
7. การขายหลักทรัพย์
8. การประกอบกิจการอื่นตามที่กำหนดโดย พ.ร.ฎ.

กิจการที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

vs

กิจการที่ไม่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

“เยี่ยงธนาคารพาณิชย์”

(เช่น การให้กู้ยืมเงิน คำประกัน แลกเปลี่ยนเงินตรา
ออกตัวเงิน หรือรับส่งเงินไปต่างประเทศ)

กรณีที่ไม่ถือเป็นกิจการที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

ฎ.749/2553

โจทก์ประกอบกิจการโรงงานน้ำตาล เมื่อชาวไร่ฮ้อยมีความจำเป็นต้องใช้เงินเพื่อลงทุนปลูกฮ้อย โจทก์จะจ่ายเงินให้ชาวไร่ฮ้อยตามจำนวนที่ชาวไร่ฮ้อยจะใช้ โดยมีข้อตกลงว่าเมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยวจะนำฮ้อยมาขายให้แก่โจทก์โดยหักหนี้ โจทก์ไม่ได้คิดดอกเบี้ยจากชาวไร่ฮ้อยและโจทก์ได้จ่ายเงินให้ชาวไร่ฮ้อยก่อนที่โจทก์จะขายใบอนุญาตประกอบโรงงานน้ำตาล **จึงไม่เข้าลักษณะเป็นการประกอบกิจการโดยปกติเยี่ยงธนาคารพาณิชย์** อันอยู่ในบังคับต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตาม ป.รัชฎากร มาตรา 91/2 (5)

กรณีที่ไม่ถือเป็นกิจการที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

ฎ.749/2553

แม้โจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยจากผู้ถือหุ้นที่ค้างชำระได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1122 แต่ดอกเบี้ยกรณีลูกหนี้ค้างชำระเป็นค่าตอบแทนที่โจทก์เรียกเก็บเนื่องจากการใช้เงินค่าหุ้นการจัดตั้งบริษัทซึ่งกระทำ**เพียงคราวเดียว** หาใช่เป็นดอกเบี้ยของกิจการโจทก์ที่จะเข้าข่ายเป็นการประกอบกิจการ โดยปกติเยี่ยงธนาคารพาณิชย์ตาม ป.รัษฎากร มาตรา 91/2 (5)

กรณีที่เป็นกิจการที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

ฎ.749/2553

โจทก์ให้กรรมการบริษัทกู้ยืมเงินหลายครั้ง โดยไม่คิดดอกเบี้ยโดยไม่มีเหตุอันสมควร ถือได้ว่าเป็นการประกอบกิจการ โดยปกติทางการค้าของโจทก์อันเป็นการประกอบกิจการ โดยปกติเยี่ยงธนาคารพาณิชย์

แม้โจทก์ไม่มีวัตถุประสงค์หลักในการให้กู้ยืมเงิน แต่การที่โจทก์ให้บริษัทในกลุ่มเดียวกันกู้ยืมเงินหลายราย ถือได้ว่าเป็นการประกอบกิจการ โดยปกติทางการค้าของโจทก์อันเป็นการประกอบกิจการ โดยปกติเยี่ยงธนาคารพาณิชย์จึงต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

กรณีที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

ฎ.5566/2540

โจทก์ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับบัตรเครดิต แต่ปรากฏว่าธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ธนาคารหลายแห่งประกอบอยู่เป็นปกติ จึงถือได้ว่าการประกอบธุรกิจของโจทก์เป็นการประกอบกิจการเยี่ยงธนาคารพาณิชย์ โจทก์ได้ให้บริการแก่สมาชิก ผู้ถือบัตรเครดิตของโจทก์ในการเบิกถอนเงินสดฉุกเฉินจากเครื่องเบิกถอนเงิน เอ.ที.เอ็ม.ของธนาคารต่าง ๆ ที่ทำสัญญาไว้กับโจทก์ได้ โดยโจทก์จะคิดค่าธรรมเนียมผู้ถอนในอัตราร้อยละ 5 ของยอดเงินที่เบิกถอนบวกด้วยค่าบริการครั้งละ 100 บาท แม้โจทก์จะมีไซธนาคาร แต่ประกอบกิจการให้เบิกถอนเงินสดฉุกเฉินได้เช่นเดียวกับธนาคารพาณิชย์ จึงถือได้ว่าโจทก์เป็นผู้ประกอบกิจการเยี่ยงธนาคารพาณิชย์รายรับจากค่าธรรมเนียมการเบิกถอนเงินสดฉุกเฉินของโจทก์จึงต้องเสียภาษี-การค้า

กรณีที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

ฎ.8298/2557

บุคคลที่ประกอบกิจการรับซื้อรถเช็คเช่นเดียวกับธนาคารพาณิชย์หลายครั้งหลายช่วงเวลาถือได้ว่าเป็นผู้ประกอบกิจการเยี่ยงธนาคารพาณิชย์ จึงมีหน้าที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามมาตรา 91/2

การขายอสังหาริมทรัพย์ ทางการค้าหรือหากำไร

(เฉพาะที่ต้องจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม)

พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วย การขายอสังหาริมทรัพย์ทางการค้าหรือหากำไร (ฉบับที่ 342) พ.ศ. 2541

- **มาตรา 4** ให้การขายอสังหาริมทรัพย์เฉพาะที่ต้องจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมดังต่อไปนี้ เป็นการขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางการค้าหรือหากำไรที่ต้องเสียภาษี ธุรกิจเฉพาะตามมาตรา 91/2 (6) แห่งประมวลรัษฎากร
 - (1) การขายอสังหาริมทรัพย์ของผู้ซึ่งได้รับอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดิน ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการจัดสรรที่ดิน
 - (2) การขายห้องชุดของผู้ประกอบกิจการซึ่งเป็นผู้จดทะเบียนอาคารชุด ตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด
 - (3) การขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นอาคารที่สร้างขึ้นเพื่อขาย รวมถึงการขายที่ดินอันเป็นที่ตั้งของอาคารดังกล่าว
 - (4) การขายอสังหาริมทรัพย์ที่ไม่เข้าลักษณะตาม (1) (2) หรือ (3) เฉพาะกรณีที่มีการแบ่งขายหรือมีการแบ่งแยกไว้เพื่อขาย โดยได้จัดทำถนนหรือสิ่งสาธารณูปโภคอื่น หรือให้ค้ำประกันว่าจะจัดให้มีสิ่งดังกล่าว
 - (5) การขายอสังหาริมทรัพย์ที่ผู้ขายมีไว้ใน การประกอบกิจการเฉพาะของนิติบุคคลตามมาตรา 77/1 แห่งประมวลรัษฎากร
 - (6) การขายอสังหาริมทรัพย์ที่ไม่เข้าลักษณะตาม (1) (2) (3) (4) หรือ (5) ที่ได้กระทำภายในห้าปี นับแต่วันที่ได้นำซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้น

**พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วย
การขายอสังหาริมทรัพย์ทางคำหรือหากำไร (ฉบับที่ 342) พ.ศ. 2541**

เว้นแต่

(ก) การขายหรือการถูกเวนคืนตามกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์

(ข) การขายอสังหาริมทรัพย์ที่ได้มาโดยทางมรดก

(ค) การขายอสังหาริมทรัพย์ที่ใช้เป็นสถานที่อยู่อาศัยอันเป็นแหล่งสำคัญที่ผู้ขายมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรเป็นเวลา ไม่น้อยกว่าหนึ่งปีนับแต่วันที่
ได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้น ในกรณีที่ที่ดินและอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างตาม (ค) ได้มาไม่พร้อม
กัน กำหนดเวลาห้าปีตามความใน (6) ให้ถือตามระยะเวลาการได้มาซึ่งที่ดินหรืออาคาร หรือสิ่ง
ปลูกสร้างที่ได้มาภายหลัง

**พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วย
การขายอสังหาริมทรัพย์ทางคำหรือหากำไร (ฉบับที่ 342) พ.ศ. 2541**

เว้นแต่

(ง) การโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในอสังหาริมทรัพย์โดย ไม่มีค่าตอบแทนให้แก่
บุตรชอบด้วยกฎหมายของตน แต่ไม่รวมถึงบุตรบุญธรรม

(จ) การโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในอสังหาริมทรัพย์ทางมรดกให้แก่ทายาทโดย
ธรรมหรือผู้รับพินัยกรรมซึ่งเป็นทายาทโดยธรรม

(ฉ) การโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในอสังหาริมทรัพย์ ให้แก่ส่วนราชการหรือ
องค์การของรัฐบาลตามมาตรา 2 แห่งประมวลรัษฎากรโดย ไม่มีค่าตอบแทน

(ช) การแลกเปลี่ยนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในอสังหาริมทรัพย์ กับส่วนราชการหรือ
องค์การของรัฐบาลตามมาตรา 2 แห่งประมวลรัษฎากร เฉพาะใน กรณีที่ส่วนราชการหรือองค์การ
ของรัฐบาลนั้นมิได้มีการจ่ายค่าตอบแทนเป็นอย่างอื่น นอกจากอสังหาริมทรัพย์ที่แลกเปลี่ยนนั้น

กรณีที่ไม่ถือเป็นกิจการที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

ฎ. 8581/2551

เมื่อที่ดินที่โจทก์และ ก. ต่างฝ่ายต่างจดทะเบียนโอนให้ซึ่งกันและกันนั้นเดิมเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมของทั้งสองฝ่าย แต่ได้เปลี่ยนสภาพการถือกรรมสิทธิ์รวมมาเป็นกรรมสิทธิ์ของแต่ละฝ่ายตามส่วนของตน อันเข้าลักษณะเป็นการแบ่งทรัพย์สินกันเองระหว่างเจ้าของรวมตาม ป.พ.พ. มาตรา 1364 แม้เนื้อที่ที่เจ้าของกรรมสิทธิ์รวมแต่ละคนได้รับแตกต่างกัน แต่ไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้รับประโยชน์ซึ่งอาจคิดคำนวณเป็นเงินเพิ่มขึ้น จากส่วนที่โจทก์ได้รับส่วนแบ่งมากกว่า ก. กรณีมิใช่การโอนที่เป็นการขายตาม ป.รัชฎากร มาตรา 91/1 (4)

จึงไม่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

กรณีถือเป็นกิจการที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

ฎ. 2553/2544

ตามมาตรา 3 (5) แห่ง พ.ร.ฎ.ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไร (ฉบับที่ 244) พ.ศ.2534 อสังหาริมทรัพย์ที่มีไว้ในการประกอบกิจการตามมาตราดังกล่าว หมายถึงอสังหาริมทรัพย์ที่ใช้ในการประกอบกิจการ และมีไว้เพื่อใช้ในการประกอบกิจการ แม้ยังมีได้นำมาใช้ประกอบกิจการก็ตาม เมื่อโจทก์ซื้อที่ดินไว้เพื่อพัฒนาเป็นวิทยาเขตแห่งใหม่ซึ่งเป็นกิจการที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของโจทก์ ที่ดินดังกล่าวจึงเป็นอสังหาริมทรัพย์ที่มีไว้ในการประกอบกิจการ แม้วัตถุประสงค์ของโจทก์มิได้มุ่งแสวงหากำไร แต่การขายที่ดินดังกล่าวเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์ที่โจทก์มีไว้ในการประกอบกิจการจึงต้องถือว่าเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค้าหรือหากำไร

กรณีที่ไม่ถือเป็นกิจการที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

ฎ. 420/2551

โจทก์จดทะเบียนโอนที่ดินทั้ง 11 แปลง ของโจทก์ให้แก่วัด ถือเป็นการขายตามประมวลรัษฎากร มาตรา 91/1 (4) ที่ได้กระทำภายในห้าปีนับแต่วันที่โจทก์ได้มา แต่ผู้ที่โจทก์โอนที่ดินให้มิฐานะเป็นวัดตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.2505 และเป็นการโอนให้โดยไม่มีค่าตอบแทน ทั้งที่ดินดังกล่าวติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันและอยู่ติดกับที่ดินที่ตั้งวัดใช้ในการจัดกิจกรรมของวัด และเป็นลานกีฬาของชุมชน แสดงให้เห็นถึงเจตนาของโจทก์ที่ต้องการบริจาคที่ดินเพื่อเป็นการกุศลจึงไม่ใช่อการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไร โจทก์จึงไม่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

กรณีถือเป็นกิจการที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

ฎ 1687/2548

คำว่า “ขาย” ในภาษีธุรกิจเฉพาะรวมถึงการจำหน่าย จ่ายหรือโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินตามนิติกรรมสัญญาประเภทต่าง ๆ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมิต่างตอบแทนหรือไม่ด้วย

คดีนี้ โจทก์กับ พ. ได้ทำสัญญาต่างตอบแทนเพื่อลงทุนก่อสร้างอาคารพาณิชย์ในที่ดินของ พ. โดยก่อนทำการก่อสร้าง พ. ได้โอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทให้แก่โจทก์บางส่วน ต่อมาโจทก์กับ พ. ตกลงยกเลิกสัญญาการร่วมลงทุนก่อสร้างอาคารพาณิชย์ดังกล่าว โจทก์จึงโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินคืนให้แก่ พ. ซึ่งการโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินดังกล่าวแม้ไม่มีค่าตอบแทนก็ถือเป็นการขายตาม ป.รัษฎากรฯ มาตรา 91/1 (4) แล้ว และที่ดินนั้นเป็นอสังหาริมทรัพย์ที่โจทก์มิได้โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะประกอบกิจการก่อสร้างอาคารพาณิชย์ จึงเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์ที่ผู้ขายมิได้ในการประกอบกิจการ ซึ่งถือว่าเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางการค้าหรือหากำไร

กรณีที่เกี่ยวข้องเป็นกิจการที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

ฎ8764/2555

ตามสัญญาปรับปรุงโครงสร้างหนี้ ธนาคารให้สิทธิโจทก์ซื้อกลับคืนจากธนาคาร โจทก์ใช้สิทธิซื้อที่ดินคืน ดังนั้นจำนวนปีที่โจทก์ถือครองกรรมสิทธิ์ในที่ดิน นับตั้งแต่วันที่โจทก์ได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินนี้คือวันที่ 31 ตุลาคม 2548 และในวันเดียวกันนั้น โจทก์ขายที่ดินให้แก่บริษัท ล. จำนวนปีที่โจทก์ถือครองกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดทั้งสามแปลงนับได้เพียง 1 ปี จึงเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์ที่ได้กระทำภายใน 5 ปี นับแต่วันที่โจทก์ได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้น เข้าลักษณะเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค้าหรือหากำไรตาม โจทก์จึงต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

ฎ. 2680/2549 (ประชุมใหญ่)

อสังหาริมทรัพย์ที่โจทก์โอนให้แก่กรมทางหลวง โจทก์จำเป็นต้องมีไว้ในประกอบการพิจารณาเพราะใช้ทำสำนักงานและโรงงานผลิตเฟอร์นิเจอร์จำหน่าย ไม่ใช่มีไว้เพื่อขาย ประกอบกับการที่โจทก์ถูกเวนคืนไม่ใช่การโอนโดยเจตนาหรือเพื่อประโยชน์ในกิจการของโจทก์ ย่อมไม่เป็นการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไรที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามป.ร.ษฎากร มาตรา ๙๑/๒ (๖)

**ถ้าได้ที่ดินกับอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างมาไม่พร้อมกัน
กำหนดเวลาห้าปีให้ถือตามระยะเวลาการได้มาซึ่งที่ดิน หรืออาคาร
หรือสิ่งปลูกสร้างที่ได้มาภายหลัง**

- ซื้อที่ดินมา 5 ตุลาคม 2536
- ต่อมาปลูกสร้างอาคารลงในที่ดิน เมื่อ 3 ตุลาคม 2541
- ขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างไปเมื่อ 30 ธันวาคม 2541

“การนับระยะเวลาการได้มา” เริ่มนับตั้งแต่วันที่ได้มาจนถึงวันโอนกรรมสิทธิ์หรือ
สิทธิครอบครองในสังหาริมทรัพย์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
มาตรา 193/5”

ฎ 3908/2560

การที่คณะบุคคลโครงการ น. ตกลงให้อาคารและสิ่งก่อสร้างตก
เป็นกรรมสิทธิ์ของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์เมื่อ
ดำเนินการก่อสร้างเสร็จแล้วโดยคณะบุคคลโครงการ น. ได้รับสิทธิ
การเช่าเป็นค่าตอบแทนและสามารถนำสิทธิการเช่าโอนขายให้แก่
บุคคลทั่วไปได้ โดยเมื่อลูกค้าชำระค่าสิทธิการเช่าดังกล่าวแล้ว ลูกค้า
ก็ต้องไปทำสัญญาเช่ากับสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์
ผู้ให้เช่าโดยตรง ... **นิติสัมพันธ์ระหว่างคณะบุคคลโครงการ น. กับ
บุคคลทั่วไปซึ่งเป็นลูกค้า** จึงหาได้มีลักษณะเป็นการเช่าอาคารอัน
ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ตาม ป.ร.ษฎากร มาตรา 81 (1) (ต) แต่
เป็นการโอนขายสิทธิการเช่า ให้แก่บุคคลภายนอกโดยมีค่าตอบแทน
จึงย่อมเป็นการขายสินค้าที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ตาม
ป.ร.ษฎากร มาตรา 77/2

ภาระทางภาษีของคณะบุคคลโครงการ น. สำหรับภาษีธุรกิจเฉพาะเกิดจากธุรกรรมที่คณะบุคคลโครงการ น. ยกกรรมสิทธิ์ในอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างให้เป็นของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ เป็นไปตามหลักเกณฑ์การจัดเก็บภาษีที่แตกต่างไปจากภาระทางภาษีของคณะบุคคลโครงการ น. สำหรับภาษีมูลค่าเพิ่มที่เกิดจากธุรกรรมที่คณะบุคคลโครงการ น. โอนขายสิทธิการเช่าให้แก่บุคคลทั่วไปซึ่งเป็นลูกค้ำ จึงเป็นธุรกรรมที่แตกต่างกันและคนละคู่สัญญากัน ลำพังเพียงว่า คณะบุคคลโครงการ น. ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะอยู่แล้ว จึงหาใช่เป็นเหตุผลโดยตรงให้คณะบุคคลโครงการ น. ไม่ต้องมีภาระที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มอีก

- คณะบุคคลโครงการ น. กับสำนักงานทรัพย์สิน ฯ
 - ภาษีธุรกิจเฉพาะ (ยกกรรมสิทธิ์ในสิ่งปลูกสร้าง = ขายอสังหาริมทรัพย์)
- คณะบุคคลโครงการ น. กับลูกค้ำ
 - ภาษีมูลค่าเพิ่ม (โอนสิทธิการเช่า ไม่ถือเป็นการเช่าอสังหาริมทรัพย์แต่ = ขายสินค้าไม่มีรูปร่าง)
- สำนักงานทรัพย์สิน ฯ กับลูกค้ำ
 - ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (เช่าอสังหาริมทรัพย์ตามสัญญาเช่า)

คำถาม

คำถาม ๑

ทายาทรับมรดกเป็นอสังหาริมทรัพย์ที่มีราคาประเมินทุนทรัพย์ เพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมตามประมวลกฎหมายที่ดิน ๑๐ ล้านบาท ต่อมาขายไปในราคาขาย ๒๐ ล้านบาท

คำถาม

คำถาม ๒

นายสมหล่อ ซื้อบ้านปี ๒๕๓๕ โดยใส่ชื่อตัวเองอยู่ในทะเบียนบ้านต่อมาขายบ้านไปในปี ๒๕๓๘

- มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปีที่นับแต่วันที่ได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์

คำถาม

คำถาม ๓

- บริษัท ก ซื้ออสังหาริมทรัพย์มาเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๐ เพื่อสร้างโรงงาน ต่อมาบริษัทเปลี่ยนที่สร้างโรงงาน จึงขายอสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวไปเมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๑ ในราคาขาย ๒๐ ล้านบาท โดยในวันขาย อสังหาริมทรัพย์มีราคาประเมินทุนทรัพย์เพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมตามประมวลกฎหมายที่ดิน ๑๐ ล้านบาท

“การประกอบธุรกิจเงินทุน”

หมายความถึง บริษัทมหาชนจำกัดที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจบริษัทเงินทุน โดยการรับฝากเงินจากประชาชนและการให้กู้ยืมเงิน เช่น การให้กู้ยืมเงินระยะยาวแก่กิจการอุตสาหกรรม การให้เช่าซื้อ การให้เช่าทรัพย์สิน เป็นต้น

“ธุรกิจหลักทรัพย์”

หมายความถึง ผู้ที่มีใบอนุญาตประกอบธุรกิจ
หลักทรัพย์ เช่น นายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ การจัดการ
กองทุนรวม ที่ปรึกษาการลงทุน เป็นต้น

“กิจการซื้อและขายคืนหลักทรัพย์”

หมายความว่า กิจการที่มีการตกลงกันระหว่างผู้ซื้อ
หลักทรัพย์และผู้ขายหลักทรัพย์ว่า ผู้ซื้อหลักทรัพย์ตกลงซื้อ
หลักทรัพย์จากผู้ขายหลักทรัพย์ โดยผู้ซื้อหลักทรัพย์จะขาย
คืนหลักทรัพย์ในอนาคตตามกำหนดเวลา
และในราคาที่ตกลงกันไว้ล่วงหน้า

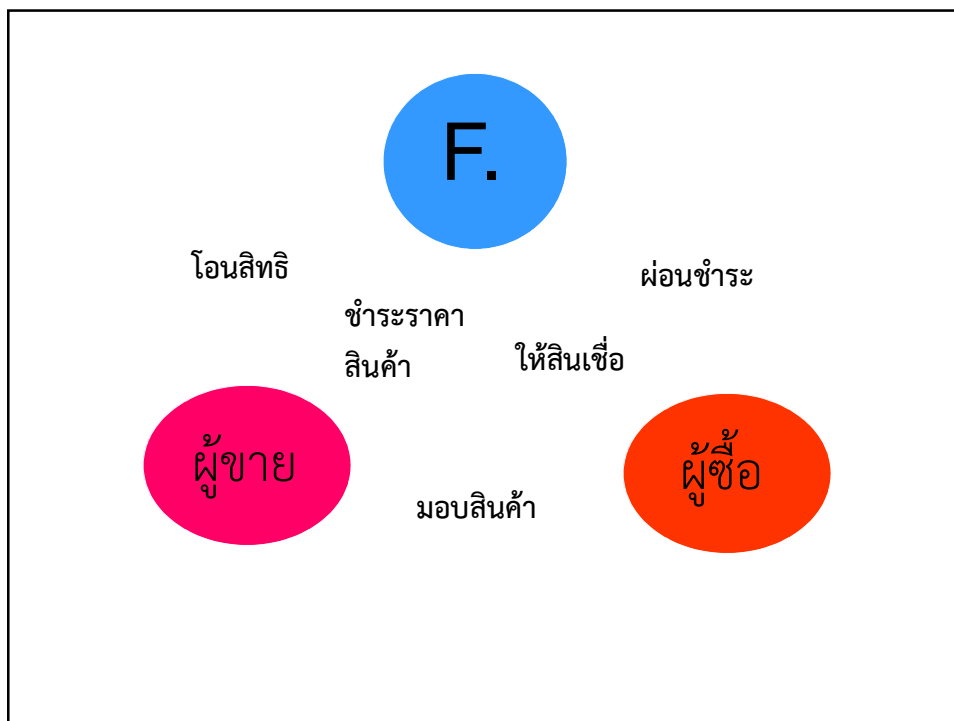
“ธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์”

หมายความว่า บริษัทที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจรับ
ฝากเงินจากประชาชน และให้สินเชื่อโดยวิธีรับจำนอง
อสังหาริมทรัพย์และการรับซื้ออสังหาริมทรัพย์ด้วย
วิธีการขายฝาก

“ธุรกิจแฟ็กเตอร์ริง”

หมายความว่า ธุรกิจที่ผู้ขายสินค้าตกลงจะโอนทรัพย์สินที่จะได้รับ
จากการชำระหนี้จากผู้ซื้อสินค้า ให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจแฟ็กเตอร์ริง
โดยผู้ประกอบการธุรกิจแฟ็กเตอร์ริงตกลงจะให้สินเชื่อซึ่งรวมถึงการให้
กู้ยืมและการทดลองจ่ายแก่ผู้ขายสินค้า และรับที่จะดำเนินการอย่างหนึ่ง
อย่างใดดังต่อไปนี้

- (ก) จัดให้มีบัญชีทรัพย์สินที่จะได้รับจากการรับชำระหนี้
- (ข) เรียกเก็บทรัพย์สินที่จะได้รับจากการชำระหนี้
- (ค) รับผิดชอบในหนี้ที่ลูกหนี้ผิดนัด

**กิจการเฉพาะอย่างที่ไม่เกี่ยวเนื่องโดยตรงกับกิจการ
ที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ จะต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม
(ไม่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ)**

ตัวอย่าง ผู้ประกอบการค้าที่ดินและบ้านจัดสรร นอกจากประกอบ
กิจการดังกล่าวแล้ว ยังประกอบกิจการขายเครื่องตกแต่งบ้าน และ
ให้บริการรักษาความปลอดภัย ด้วย

- กิจการค้าที่ดินและบ้านจัดสรร (**เสียภาษีธุรกิจเฉพาะ**)
- กิจการขายเครื่องตกแต่งบ้านและกิจการให้บริการรักษาความ
ปลอดภัย (**เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม**)

กิจการเฉพาะอย่างที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับกิจการที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ แต่มี พ.ร.ฎ. กำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม

เช่น พ.ร.ฎ. ฉบับที่ 246 กำหนดให้กิจการเฉพาะอย่างที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับกิจการที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ เป็นกิจการที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มมีดังนี้คือ

1. การให้บริการเช่าสังหาริมทรัพย์
2. การให้บริการใช้บัตรเครดิต
3. การให้บริการที่ปรึกษาการลงทุน
4. การให้เช่าซื้อทรัพย์สิน
5. การให้บริการนายหน้าและตัวแทนซื้อขายหลักทรัพย์
6. การให้บริการจัดจำหน่ายหลักทรัพย์
7. การให้บริการอื่นที่เกี่ยวข้องโดยตรง และไม่มีฐานภาษีธุรกิจเฉพาะตามที่กำหนดไว้

ผู้มีหน้าที่เสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

1. เป็นบุคคลธรรมดา คณะบุคคลที่มีโชินิติบุคคล หรือ นิติบุคคล
2. ประกอบกิจการที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ และ

3. ประกอบกิจการในราชอาณาจักร

(ธนาคารไทย ไปเปิดสาขาในต่างประเทศ)

(ธนาคารต่างประเทศ/บริษัทประกันชีวิตต่างประเทศ มีรายได้ผ่านสาขา หรือมีลูกจ้าง ตัวแทน ผู้ทำการแทนในประเทศไทย)

การยกเว้นภาษีธุรกิจเฉพาะ

มาตรา 91/3

1. กิจการที่ได้รับยกเว้นภาษีธุรกิจเฉพาะ

- กิจการของธนาคารแห่งประเทศไทย ธนาคารออมสิน ธอส. ธกส.
- กิจการสหกรณ์ออมทรัพย์
- กิจการการเคหะแห่งชาติ
- กิจการบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
- กิจการรับจำนำของรัฐ เช่น สถานธนาคราะห์
- การขายหลักทรัพย์ตามกฎหมายว่าด้วยตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

การยกเว้นภาษีธุรกิจเฉพาะ

รายรับที่ไม่ต้องนำไปคำนวณเพื่อเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ เช่น

- ธนาคารพาณิชย์ที่ประกอบกิจการวิเทศธนกิจ ได้รับยกเว้นภาษีเฉพาะส่วนรายรับที่เกิดจากการประกอบกิจการวิเทศธนกิจ
- กรณีการค้าอสังหาริมทรัพย์ ให้ยกเว้นภาษีธุรกิจเฉพาะ ดังนี้
- กรณีที่ผู้จัดสรรอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะ ให้แก่นิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร
- กรณีโอนอสังหาริมทรัพย์ให้แก่ สภากาชาดไทย

ฐานภาษี

ฐานภาษี = รายรับก่อนหักรายจ่ายใด ๆ ที่ผู้ประกอบการได้รับหรือพึงได้รับเนื่องจากการประกอบกิจการ

มาตรา 91/1 (1) “รายรับ” หมายความว่า เงิน ทรัพย์สิน ค่าตอบแทน หรือประโยชน์ใด ๆ อันมีมูลค่าที่ผู้ประกอบการได้รับหรือพึงได้รับ ไม่ว่าในหรือนอกราชอาณาจักร อันเนื่องมาจากการประกอบกิจการ

ผู้ประกอบการเลือกใช้เกณฑ์เงินสดหรือเกณฑ์สิทธิได้

ฐานภาษีและอัตราภาษี (ม.91/6)

กิจการ	ฐานภาษี	อัตราภาษีร้อยละ
1. กิจการธนาคาร	ดอกเบี้ย ส่วนลด ค่าธรรมเนียม	3.0
2. การรับประกันชีวิต	ดอกเบี้ย ค่าธรรมเนียม ค่าบริการ	2.5
3. โรงรับจำนำ	ดอกเบี้ย ค่าธรรมเนียม	2.5
4. การค้าอสังหาฯ	รายรับก่อนหักรายจ่ายใดๆ	3.0
5. การขายหลักทรัพย์ในตลาด	รายรับก่อนหักรายจ่ายใด ๆ	ยกเว้น
6. การซื้อและขายคืนหลักทรัพย์	กำไรก่อนหักรายจ่ายใดๆ	3.0
7. ธุรกิจแพ็คเกจเอริง	ดอกเบี้ย ส่วนลด ค่าธรรมเนียม	3.0

วิธีการคำนวณจำนวนภาษีธุรกิจเฉพาะ

$$\text{ฐานภาษี} \times \text{อัตราภาษี} = \text{ภาษีธุรกิจเฉพาะ}$$

และต้องเสียภาษีส่วนท้องถิ่นอีกร้อยละ 10 ของจำนวน
ภาษีธุรกิจเฉพาะดังกล่าว

บริษัท ก. ประกอบกิจการจัดสรรที่ดินขายในเดือน
มิ.ย. 59 มีรายรับจากการขายที่ดิน (ก่อนหักรายจ่าย)
เป็นเงิน 1,000,000 บาท แต่ที่ดินมีราคาประเมิน
600,000 บาท นอกจากนี้ บริษัท ก. ได้ยกที่ดินให้ นาย ข.
1 แปลง มูลค่าตามราคาประเมิน 500,000 บาท

รายรับจากการขายที่ดิน	1,000,000 บาท
ยกที่ดินให้บุคคลอื่น	<u>500,000 บาท</u>
รวมรายรับ =	<u>1,500,000 บาท</u>

เสียภาษีธุรกิจเฉพาะในอัตราร้อยละ 3	=	45,000 บาท
เสียภาษีส่วนท้องถิ่นอัตราร้อยละ 10	=	<u>4,500 บาท</u>
<u>รวม</u>	=	<u>49,500 บาท</u>

ภาษีธุรกิจเฉพาะ

- กิจการที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะแต่ไม่ต้องจดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะ
 - กิจการขายหลักทรัพย์
 - ผู้ประกอบกิจการเป็นการชั่วคราว เช่น บุคคลธรรมดาขายอสังหาริมทรัพย์ภายในห้าปี

การยื่นแบบภาษี ยื่นแบบ ภ.ธ. 40 ภายใน 15 วัน ของเดือนถัดไป ไม่ว่าจะมียารับในเดือนนั้นหรือไม่ก็ตาม

สรุป

ใครต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ ?

ผู้ประกอบการทั้งบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล

เสียจากกิจการอะไร ?

กิจการเฉพาะประเภทที่ระบุในกฎหมาย และเป็นการประกอบกิจการในประเทศไทย

ฐานภาษีคืออะไร ?

รายรับของกิจการ

สรุป

อัตรารภาษี ?

อัตรารภาษีแล้วแต่ประเภทกิจการ และต้องเสียภาษีท้องถิ่น
อีกร้อยละ 10 ของจำนวนภาษีธุรกิจเฉพาะที่เรียกเก็บ

เสียเมื่อไร ?

ผู้ประกอบการต้องนำส่งภาษีธุรกิจเฉพาะให้
กรมสรรพากรเป็นรายเดือน ภายในวันที่ 15 ของเดือนถัดไป เว้น
แต่ การขายอสังหาริมทรัพย์ ให้กรมที่ดินจัดเก็บภาษีธุรกิจเฉพาะ
แทนกรมสรรพากร

ทบทวน

นายจ้อย (โสด) จดทะเบียนเป็นผู้ประกอบการภาษีมูลค่าเพิ่ม

1 ธันวาคม 2560 ขายสินค้าให้นายตะวัน ราคา 400,000 บาท

นายตะวันชำระเงินบางส่วน 200,000 บาท

1 มีนาคม 2561 นายตะวันชำระเงินที่เหลืออีก 200,000 บาท

คำถาม นายจ้อยต้องนำเงินค่าสินค้ามายื่นรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเมื่อใด และ นายจ้อยมีหน้าที่เรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากนายตะวันเมื่อใด

วิเคราะห์

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

- เกณฑ์เงินสด (มาตรา 56) รับเงินปีใดเป็นเงินได้ปีนั้น
- ต้องยื่นรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้ในปีภาษี 2560 2561

ภาษีมูลค่าเพิ่ม

- ความรับผิดทางภาษีเกิดเมื่อส่งมอบสินค้า (มาตรา 78/1)
- จ้อยต้องเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากตะวัน (มาตรา 82/4 วรรคหนึ่ง) ในวันที่ 1 ธันวาคม 2560 จากฐานรายรับ 400,000 บาท

บททวน

- คณะบุคคล ถาวร มีรายได้จากการให้คำปรึกษากฎหมายอย่าง เดี่ยว โดยไม่ว่าความหรือฟ้องคดี โดยยังไม่ได้จดทะเบียน ภาษีมูลค่าเพิ่ม
- ปี 2560 คณะบุคคลถาวรได้รับค่าตอบแทน 1,500,000 บาท
- เจ้าพนักงานประเมินเห็นว่าเป็นเงินได้จากการรับทำงาน มาตรา 40 (2) เพราะไม่ได้รับว่าความและเป็นบริการวิชาชีพ ต้องเสีย ภาษีมูลค่าเพิ่ม

คณะบุคคลถาวรจะทำยังไงดี ??

วิเคราะห์

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

- มาตรา 40(6) การประกอบวิชาชีพอิสระ มิได้บัญญัติจำกัดว่าเฉพาะการว่าความ หักค่าใช้จ่ายเหมาร้อยละ 30 ได้
- ไม่ใช่เงินได้ตามมาตรา 40(2) ซึ่งหักค่าใช้จ่าย 50% ไม่เกิน 100,000 บาทเท่านั้น

ภาษีมูลค่าเพิ่ม

- ผู้ประกอบการวิชาชีพกฎหมายได้รับยกเว้นเฉพาะการว่าความเท่านั้น มาตรา 81 (1)(ณ) ค่าตอบแทนจากการให้คำปรึกษากฎหมายจึงเป็น ฐานภาษีที่ต้องนำมาคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม
- แต่ ไม่เกิน 1,800,000 บาท (มูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อม มาตรา 81/1) จึงได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม

ทบทวน

- นายรวยมีบ้าน 6 หลัง ให้เช่า 5 หลัง หลังละ 25,000 บาท ในปี 2560 นายรวยได้รับเงินค่าเช่ารวม 1,500,000 บาท และมีรายได้จากการขายมะม่วงเขียวเสวยในสวนของตนอีก 2,000,000 บาท

เงินค่าเช่าและค่าขายมะม่วงดังกล่าวจะต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีธุรกิจเฉพาะหรือไม่??

วิเคราะห์

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

- เงินค่าเช่าและค่าขายผลไม่เป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 39

ภาษีมูลค่าเพิ่ม

- ค่าเช่าจากการให้บริการเช่าอสังหาริมทรัพย์เป็นรายรับที่ ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 81 (1) (ต)
- ค่าขายมะม่วงเป็นการขายพืชผลทางการเกษตรเป็นรายรับที่ ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 81 (1) (ก)

ภาษีธุรกิจเฉพาะ

- รายได้จากประกอบกิจการให้เช่าอสังหาริมทรัพย์และการขายพืชผลทางการเกษตร มิใช่รายได้จากการประกอบกิจการที่ มาตรา 91/2 กำหนดให้ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

ขอขอบคุณ